

MEZINÁRODNÍ KŘEŠŤANSKÉ VELVYSLANECTVÍ JERUZALÉM/PROSINEC 2015

SLOVO

Z JERUZALÉMA

KŘEŠŤANSKÝ HLAS PRO ŽIDY A IZRAEL

INDIE
ZMĚNA POSTOJE

IZRAEL
SOUCIT S FRANCIÍ

Milí čtenáři,

při přípravě tohoto čísla jsem řešil poněkud morbidní dilema, zda dát na první stránku spíše zprávu o vraždění Židů noží v Izraeli, nebo o vraždění Francouzů v Paříži. V posledních týdnech jsme byli vskutku svědky tragických událostí a bohužel to vypadá, že nebyly poslední. Věřím, že pro vás stejně jako pro mě je spojitost mezi oběma druhy zločinů na první pohled zřejmá. Izrael čelí už dlouhá desetiletí ideologicky motivovanému násilí, které začíná pronikat i do Evropy. Nepochybně se můžeme hodně poučit ze způsobu, jakým židovský stát tento nápor zvládá a přitom si uchovává demokratickou a lidskou tvář.

Nicméně je zjevné, že v Evropě jsou při díle i jiné síly, které výše uvedenou spojitost popírají a naopak vedou ideologický boj proti Židům. Evropská Komise přijala „výkladové poznámky“, podle nichž mají evropské státy rozlišovat mezi zbožím vyrobeným na určitých územích Židy a Palestinci. Tento dokument flagrantně porušuje základní principy EU i mezinárodních dohod. Slouží nám ke cti, že Česká republika spolu s deseti dalšími zeměmi, většinou z východní části Evropy, nemá v úmyslu tento nezávazný pokyn uplatňovat. To však neznamená, že jde jen o technický detail. Ve skutečnosti je to první krok k bojkotu Izraele a organizace, které o bojkot programově usilují, jej také podle toho oslavují. ICEJ spolu s dalšími skupinami se bude naopak snažit o to, aby tato iniciativa byla v evropských strukturách po právu odmítnuta.

Je dobré, že v těchto vypjatých chvílích čeští i slovenští občané dali najevo, že rozumějí izraelské situaci a nenechají se obalamutit tendenčním pojetím některých médií, která nerozlišují mezi pachatelí a obětmi. V Praze, Brně i Bratislavě se za účasti stovek lidí konala shromáždění na podporu Izraele, o nichž v tomto čísle referujeme.

Náš vztah k Izraeli se již tradičně projevuje také v oblasti kultury. Jihočeské divadlo přišlo se zajímavým projektem, který připomíná jednu méně známou kapitolu z dějin druhé světové války, nabízející mnohé paralely s dneškem: jde o uprchlíky, vztah k Židům i velmocenskou politiku. Věnujte pozornost příběhu lodi Patria, a pokud můžete, navštivte i výstavu či divadelní představení.

S přáním Božího pokoje, který převyšuje lidské pomýšlení,

Mojmír Kallus

Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém je globální křesťanská organizace reprezentující jednotlivé sbory, křesťanské denominace a miliony křesťanů, kteří mají zájem o Izrael, projevují lásku židovskému lidu a usilují o překonání křesťanského antijudaismu a budování porozumění mezi křesťany a židy.

Obnovu Izraele v moderní době považujeme za projev věrnosti Boha stvořitele, který dodržuje svou smlouvu a plní zaslíbení daná židovskému národu. Práce ICEJ je založena na verši z proroka Izaiáše „Potěšujte, potěšujte můj lid.“ (Iz 40:1) Naše hlavní cíle jsou:

- podporovat Izrael praktickými projevy solidarity a přátelství
- učit křesťany na celém světě o Božích záměrech pro Izrael a propojovat církve s Izraelem
- být aktivním prostředníkem smíření mezi Židy, Araby a křesťany.

ICEJ má sídlo v Jeruzalémě, stálé pobočky ve více než 70 zemích a zastoupení ve 140 zemích světa. Česká pobočka byla založena v roce 1994 jako první v postkomunistických zemích.

ICEJ je nedenominační, nevládní nezisková organizace, která je financována z darů svých příznivců. Zveme vás, abyste se stali podporujícími členy ICEJ a připojili se tak k naší celosvětové službě. Další podrobnosti naleznete na www.icej.cz

Časopis české a slovenské pobočky Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ). Vychází čtyřikrát ročně. Ročník 21. ISSN: 1211-2917, MK ČR E 7407. Adresa redakce: Thomayerova 800/5, 140 59 Praha 4 – Krč, tel. 725 854 354, e-mail: icej@ecn.cz, www.icej.cz

Šéfredaktor: Mojmír Kallus

Redakce: Marcela Folbrechtová, Silvie Pilařová, Lumír Ptáček, Benjamín Železník

Jazykové korektury: Kateřina Klesnilová

Do tohoto čísla dále přispěli: Johannes Gerloff, Kateřina Hegerová, Martin Janeček, Kamil Maljaričik, Ulrich Sahn

Internetová verze: Martin Pospíšil

Logo: Jaroslav Šváb

Design a zlom: Ora, SZJ

Tisk: MLOK s. r. o., Brno

© ICEJ, 2015. Materiály zde zveřejněné lze dále volně šířit k nevýdělečným účelům s podmínkou uvedení zdroje. Neoznačené obrázky a fotografie pocházejí z archivu ICEJ ČR. Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Názory a komentáře nemusejí nutně vyjadřovat stanovisko redakce nebo ICEJ. Využíváme původních článků Institutu Williama Wilberforce a Jerusalem Center for Public Affairs. Redakční uzávěrka tohoto čísla: 4. 12. 2015

TITULNÍ FOTO:

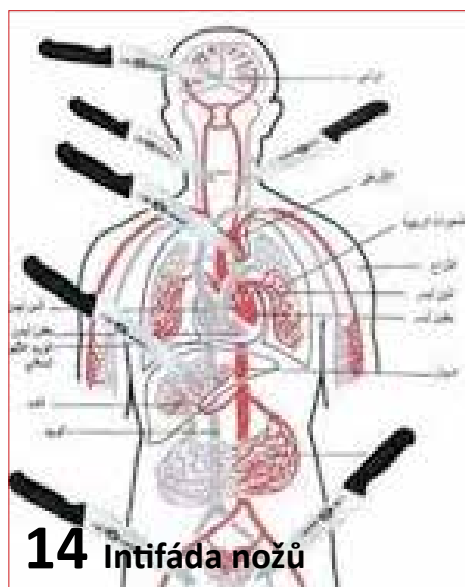
Indie
(ilustrační foto)

5, 17, 24 Česko a Slovensko pro Izrael

6 Francie / Izrael

14 Intifáda nožů

26 Sukót

28 Indie mění postoj k Izraeli

30 Příběh lodi Patria

32 Archa naděje

INTIFÁDA, NEBO VLNA TERORU?

Devatenáctiletý student práv Muhammad Halábí zveřejnil na Facebooku: „Začala třetí intifáda.“ O pár hodin později probodl ve Starém městě dva rabíny. Zranil jednu ženu a pistolí jedné ze svých obětí střelil do nohy její miminko. Poté zneškodnil jeho.

„Za dvě hodiny budu šahídou (mučednicí). Milá maminko, prosím, neplač,“ napsala - rovněž na Facebooku - osmnáctiletá Šúruk Dvajjátová z jeruzalémské čtvrti Cur Bacher. Odjela s dvěma kuchyňskými noži v tašce do Starého města a probodla šestatřicetiletého Žida. Pak ji policisté zastřelili.

Jedná se o „intifádu“, nebo „vlnu teroru“?

Kvůli výroku vraždícího studenta práv se hlavně v zahraničních médiích diskutuje, zda skutečně propukla třetí intifáda. Nad tím lze mávnout rukou coby nad hnidopištvím. Palestinci mluví o „legitimním odporu“ proti okupaci a podnikají osamocené útoky, k nimž je nenavedla, ani je finančně nepodpořila žádná z palestinských organizací jako Hamás, Islámský džihád či strana Fatáh s jejich ozbrojenými složkami.

Současnou „vlnu teroru“ označují Izraelci různě. Pravicoví politické rádi mluví o intifádě, aby mohli politicky i vojensky postupovat proti úřadu Palestinské autonomie nebo Hamásu v Pásmu Gazy. „Kdo rozpoutá třetí intifádu, vykoleduje si druhou operaci Ochranný štít,“ varují tito politikové. Myslí tím vojenskou invazi do palestinských měst na Západním břehu Jordánu, o níž v roce 2002 rozhodl Ariel Šaron. Stovky Palestinců při ní měly zaplatit životem za sebevražedné atentáty v březnu 2002, při nichž zahynulo více než čtyřista Izraelců.

Oficiálně užívají Izraelci pro nynější vlnu násilí různých pojmů: pro házení kamením eufemismu „rušení veřejného klidu“, pro další útoky výrazu „teror vlků samotářů“. Izraelští vojenští činitelé a bezpečnostní síly se pokud možno vyhýbají slovu „intifáda“. K ojedinělým útokům docházelo v uplynulých letech opakovaně a neustále: teroristé přepadali synagogy s buldozery a sekerami, přejížděli lidi auty a tropili i mnoho dalšího. Současný stav se liší leda častějším výskytem atentátů.

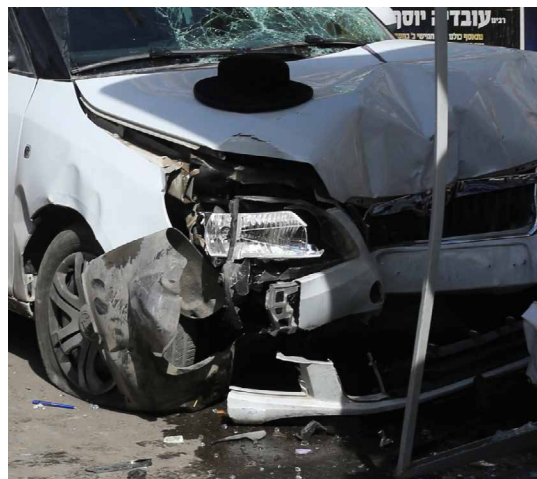
Definice „intifády“

Při té první šlo o spontánní lidové povstání, nejprve proti vedení hnutí Organizace pro osvobození Palestiny dřepícímu v tuniském exilu. Vztek vyvolaný jednou autohavárií v prosinci 1987 se vybil především házením kamení na Izraelce.

Druhá, „intifáda Al-Aksá“, propukla koncem září 2000, poté, co červencová konference na nejvyšší úrovni v Camp Davidu, která měla usmířit konflikt, ztroskotala na naprosto odmítavém postoji Jásira Arafata. OOP už od května 2000 připravovala a vyhlášovala „ozbrojené povstání“. Následovala neobyčejně krvavá „válka“ proti Izraeli, v níž jako hlavní zbraň sloužily sebevražedné atentáty. Od první intifády se lišila tím, že krvavý boj řídily a financovaly velké strany - Hamás a Fatáh - a osobně též palestínští vůdci včetně Jásira Arafata.

„Vlna teroru“

U nynější vlny teroru se nejedná ani o lidové postání veškerého palestinského obyvatelstva, ani o řízenou válku. Spíš jde převážně o jednotlivé pachatele, většinou o mladé Palestince mezi osmnácti a dvaceti lety nebo mladší. Vydávají se do ulic, aniž by se ptali rodičů, házejí kamením, provokují izraelské bezpečnostní síly a považují za hrdinství, když je přitom zabijí: dobrými příklady jsou oba mladí lidé citovaní na začátku. Jejich motivy mají zdroj ve vymývání mozků, které u nich praktikují islamisté nebo palestinské vedení. Patří k tomu fáma, že Izrael hodlá zničit jeruzalémskou mešitu Al-Aksá a postavit tam „třetí chrám“. Přitom stojí za zmínku, že s takovými motivy už v roce 1929 rozpoutal pozdější Hitlerův spojenec Hadž Amín al-Husajní proti Židům krvavé pogromy v Jeruzalémě, Hebronu, Safedu i jinde. Není náhodné, že Jásir Arafat s týmž motivem vyzval v září 2000 ozbrojené povstání a že mluvil o „intifádě Al-Aksá“. I nyní rozněcuje tentýž citově náboženský motiv mladé lidi, aby ne-

organizovaně, naslepo probodávali Židy a aby tak - s voláním „Alláh je větší“ - domněle zachraňovali tuto mešitu.

Izraelská bezradnost

I když židovští Izraelci pociťují strach, že cestou do velkoobchodu nebo ke Zdi nářků najednou utrhá smrtící ránu nožem do zad, je otázkou, zda se už jedná o „intifádu“. Pro izraelské bezpečnostní síly je těžké s touto „vlnou teroru“ účinně bojovat, protože jde většinou o osamocené pachatele. Protiopatření uplatňovaná ze strany Izraele tudíž svědčí o určité bezradnosti. Ti, kteří sympatizují s jakýmkoli odporem vůči Izraeli, je ovšem ostře kritizují.

Třenice mezi Palestinci a Izraelci by například měla zmírnit výstavba obchvatů na Západním břehu Jordánu. Organizace „Mír teď“ si však stěžuje, že by kvůli tomu mohlo dojít k vyvlastňování soukromých pozemků Palestincům. Jako odstrašující opatření se byty nebo domy atentátníků mají zapečetovat nebo vyházet do povětří. Pro palestínští aktivisté v Izraeli již vyzývají k demonstracím na ochranu rodinných příslušníků těchto pachatelů.

Jako účinné pro ochranu života lidí se už osvědčilo rozhodnutí povolit pracovníkům bezpečnosti a osobám, které absolvovaly výcvik v armádních bojových jednotkách, aby mohli nosit střelné zbraně i ve volném čase. Izraelská mírová organizace Betsalem v tom vidí vznik něčeho na způsob „divokého Západu“ a Palestinci hned také požadují, aby se směli vyzbrojit. Chtějí se - snad na jeruzalémské Chrámové hoře - chránit před „osadníky“; a muslimové označují jako „osadníky“ dokonce japonské turisty!

Jasně je jedno: obě strany se nemožou dohodnout ani ohledně názvu pro tuto vlnu teroru, třebaže trvá už celá léta. A právě tak se vedou spory o každé protiopatření, přičemž kritické většinou nenabízejí žádnou alternativu, leda požadavek, aby půl miliónu Izraelců zcela a bezpodmínečně vyklidilo veškerá obsazená území včetně mnohých čtvrtí východního Jeruzaléma a aby byl zřízen palestinský stát. I sami tišší stoupenci takové radikalizace (kdy by se ani nevymýšlelo, ani by nevznikla žádná smlouva o bezpečnosti) ovšem vědí, že to bude jediné recept na další velkou válku na Blízkém východě.

© Ulrich W. Sahn
Překlad Ivana Kultová
Institut Williama Wilberforce, www.wilberforce.cz

Praha, Brno i Bratislava pro Izrael

V reakci na eskalující násilí v Izraeli se v krátkém sledu po sobě uskutečnily tři veřejné demonstrace v Praze, Brně i Bratislavě. Ve všech případech u zrodu této do značné míry spontánní aktivity stáli křesťané z ICEJ spolu s dalšími přáteli Izraele. V Praze se konalo shromáždění pod sochou sv. Václava 18. 10., v Bratislavě se občané sešli na Hlavním náměstí 28. 10. a v Brně na Moravském náměstí 31. 10.

Na čtyři stovky účastníků pražské demonstrace, na níž participovaly Židovská liberální unie, konzervativní komunita Bnei Jisrael, Liga proti antisemitismu, jako i facebooková skupina Podporujeme Izrael, vyslechly z nahrávky pozdrav vrchního kantora izraelské armády Šai Abramsona a zazpívali českou a izraelskou hymnu. Mezi řečníky, kteří vyjadřovali podporu právu Izraele na obranu a vytýkali médiím jednostranné informování, byl vedle představitelů zúčastněných organizací pamětník šoa profesor Alexander Fried.

V Brně na akci pořádané ve spolupráci s židovskou obcí promluvil za křesťany František Pala, který přítomné seznámil s několika ak-

tuálními citáty palestinských politiků a duchovních, kteří vyzývají k násilí proti Židům. Například bývalý ministr vnitra v Pásmu Gazy Fathi Hammád patřící k Hamásu vyhlásil, že Alláh stvořil člověka k vedení džihádu, a prohlásil, že tato intifáda nikdy neskončí. Podle Hammáda si Alláh předsevzal pronásledovat Židy. „Izraeli jde o pokoj, ale proti útokům na životy svých obyvatel se bude rozhodně bránit. Pokud bychom nepodpořili židovský národ, který je již vlastně ve válce, kdo se postaví za nás, když se budeme nacházet v podobné situaci?“, zakončil svůj projev František Pala.

Další zprávy z akcí na str. 24

Prohlášení České pobočky ICEJ k vlně teroristických útoků v Izraeli

Současnou vlnu útoků proti Židům v Izraeli nelze nazvat jinak než jako projev barbarství. Útoky noži, sekerami a tyčemi, najíždění auty do chodců, vraždění rodičů před očima jejich dětí – to vše svědčí o chorobné krvežíznivosti, která je v palestinské společnosti rozšířena více, než jsme ochotni si přiznat. Svědčí o tom dění na sociálních sítích. Na internetu kolují výzvy imámů k vraždění Židů i návody jak útok provést, aby měl co nejtěžší následky. Aktivisté například radí napustit před útokem nůž jedem nebo snažit se proříznout oběti krční tepnu, aby rychle vykrvácela.

Většina pachatelů je mladších 25 let, což znamená, že vyrostli v době, kdy plnou zodpovědnost za jejich výchovu a vzdělání již nese Palestinská autonomie. Po podpisu dohod s Izraelem v Oslu neudělali palestinští předáci nic pro to, aby připravili svůj lid na mír s Izraelem. Naopak, jsou přímo zodpovědní za atmosféru násilí, kterou vyvolávají šířením lživých zpráv. Stejně jako Jásir Arafat v roce 2000 uvedl do pohybu vlnu vraždění nepravdivým tvrzením, že je ohrožena mešita Al Aksa, i dnes použili palestinští představitelé stejnou klamavou informaci, která vždy spolehlivě mobilizuje arabskou veřejnost proti Izraeli. Předseda Palestinské samosprávy Mahmúd Abbás prohlásil tento týden v televizi: „Každá kapka krve prolitá za Jeruzalém je požehnaná a čistá, je to krev prolitá pro Alláha.“

Odsuzujeme toto zneužití náboženství pro rozdmýchávání nenávisti. Vyzýváme české ministerstvo zahraničních věcí, aby nedvojsmyslně odsoudilo násilí včetně pojmenování jeho skutečných příčin a požadovalo od palestinské strany vysvětlení. Mezinárodní společenství by mělo volat palestinské představitele k odpovědnosti a zdržet se kroků, které je v jejich nezodpovědné politice podporují. Je smutné, že tváří v tvář této brutalitě jsme znovu svědky podivných praktik různých médií: porovnávání počtu mrtvých, které nerozlišuje mezi oběťmi a pachateli, zaměňování příčiny a následku, vymyšlení vysvětlení, která omlouvají barbarské chování nebo bagatelizování ideologie nenávisti svědčí o nedostatku profesionality. Nenechajme si to líbit! Povzbuzujeme občany, kteří nejsou lhostejní, aby intervenovali v médiích, kdykoli jsou svědky takového zkrleslého informování.

Dnes už není třeba nikoho přesvědčovat o tom, že události na Blízkém východě se přímo dotýkají i nás. Stejně brutální násilí a fanatismus, jemuž Izrael čelí už 67 let, dnes vyháňají miliony lidí ze Sýrie, Iráku, Libye a Jemenu, a to takovým způsobem, že Evropa si toho už byla nucena všimnout. Proto musíme vyjádřit, že jsme s Izraelem v současné vlně teroru solidární. Jsme zkrátka s Izraelem na stejné lodi.

V Praze 18. 10. 2015

„SNAD JIM TO KONEČNĚ

Francouzský velvyslanec v Izraeli Patrick Maisonnave je viditelně dojat. „Obdrželi jsme nesčetné projevy soustrasti. Tisíce lidí vyšly do ulic dát najevo svou solidaritu. Díky, pane premiére,“ obrací se přímo k Benjaminu Netanjahuovi, „že jste ve své zemi spustili vlajky na půl žerdi.“

Převážná většina Izraelců mohla skutečně ze srdce souhlasit s Maisonnavým konstatováním: „Naše země spojuje neochvějné přátelství.“ Série útoků v Paříži v noci z 13. na 14. listopadu 2015, při nichž zahynulo sto dvacet devět lidí a více než čtyři sta utrpělo zčásti těžká zranění, Izraelem otřásla. Není to jen tím, že v této zemi na východním břehu Středozemního moře žije velký počet občanů francouzského původu, ale i tím, že jí Francie v těžkých dobách poskytla rozhodující pomoc.

„Proč se vlastně Francie probouzí teprve teď?“ ptá se mladý novinář se silným francouzským přízvukem na televizním kanále i24. Během zkoumání faktů si uvědomil, že před několika lety sám chodil s jedním z teroristů do stejného ročníku téhož gymnázia. Podle profesora telavivské univerzity Ejala Zissera by nikdo neměl být překvapen. Z ankety mezi pařížským muslimským obyvatelstvem prý vyplynulo, že dvacet procent francouzských muslimů sympatizuje s džihádistickými skupinami. „Bylo to nabíledni!“

„Neprobouzíme se teprve teď, jako by šlo o nějakou novou skutečnost!“, reaguje na otázku francouzský velvyslanec: „Francie byla už dlouho terčem cílených teroristických útoků.“ Jako důkaz uvádí čtyřicet tisíc francouzských vojáků, kteří sloužili v Afghánistánu. Více než sto jich za boj

s terorismem zaplatilo životem. Zjevně však francouzského diplomata jeho osobní porovnání situace Izraele se situací vlastní země zcela neuspokojuje. Po chvíli pokládá takřka vyčítavou otázku, která by podle jeho vlastních slov „mohla napadnout Izraele“: „Co dělala Francie, když útočníci napadli Izrael?“

Viník a oběť

Večer 13. listopadu, kdy otřesený svět hleděl k Paříži, zastřelili nedaleko izraelské osady Otní'elu na jihu Hebronského pohoří rabbiho Ja'akova Litmana a jeho syna Netanela. Sanitka Palestinského červeného půlměsíce, která projela kolem, těžce zraněné jednoduše ignorovala. Mezinárodní média přešla tuto - časově s řadou pařížských útoků zhruba současnou - událost prakticky bez povšimnutí. Zato Izraelci ji nyní v různých souvislostech připomínají stále znova. Zdůrazňují paralely mezi evropskými zkušenostmi a svou vlastní situací. Zavraždění obou Litmanů nezní evropským uším nijak zvlášť tragicky - šlo přece o „osadníky“! Caroline B. Glicková, vždy brilantně útočná novinářská hvězda listu Jerusalem Post, mluví svou trefou do černého z duše mnoha Izraelců: „Už to tentokrát Evropanům došlo?“

Izraelci prožívají zklamání nad tím, že - podle jejich názoru - „evropské elity tyto radikály horlivě ospravedlňují“. Příčinu veš-

kerého terorismu prý vidí v „represivním Západě, v sionistech a snad i ve světovládě Židovstva“.

Když švédská ministryně zahraničí Margot Wallstromová uvedla pařížské útoky do souvislosti s izraelsko-palestinským konfliktem, reagovaly oficiální izraelské kruhy velice dotčeně. Mluví izraelského ministerstva zahraničí v Jeruzalémě Emanuel Nachšon odhodil všechny diplomatické servítky a mluvil o „šokující chucpe“ (drzosti), o „systematickém protiizraelském“ a „skutečným nepřátelstvím“. Podle něho „každý, kdo hledá příčinu islámského extrémismu v izraelsko-palestinském konfliktu, klame sám sebe, svůj národ i mezinárodní veřejnost“.

Profesor Zisser sarkasticky napsal: „Pokud palestinský teror proti Izraeli opravdu pramení z beznaděje a nouze, jsou jistě i pařížské útoky logicky důsledkem toho, že se Francie připojila ke koalici bojující proti Islámskému státu v západní Africe, v Sýrii a v Iráku. A Rusko si podle toho samo zavinilo havárii letadla MetroJet při letu č. 9268, protože Putin přišel pomoci Asadovi.“

Izrael doufá, že Evropa konečně pochopí: „Palestinský teror není důsledkem okupace, ani absence mírového procesu nebo skutečnosti, že Palestinci nemají svůj stát.“ A dále: „Cílem Palestinců již po celá desetiletí není zřídit si vlastní stát, nýbrž zničit ten židovský.“ Izraelci usilují o to, aby v nich svět konečně rozeznal předvoj boje Západu

NĚ DOJDE...“

proti džihádistickému islámu a přestal jej vnímat jako poslední výspu evropského kolonialismu. Svalovat odpovědnost na oběti je podle premiéra Netanjahua absurdní.

Otázničky

Izraelští odborníci na otázky bezpečnosti se ptají: Jak je možné, že série útoků spáchaných na sedmi místech současně byla připravena bez povšimnutí? Jak mohli belgičtí a francouzští státní občané nahromadit tak obrovské zásoby zbraní a výbušnin? Jedním z atentátníků byl osmdvacetiletý Francouz Samy Amimour. Už před třemi lety jej obžalovali pro teroristickou činnost a měl být pod dohledem. Byl na něj vystaven mezinárodní zatykač. Nebyly snad útoky na Charlie Hebdo a Super Casher dostatečným varováním?

Jiní si všímají, že v postupu Islámského státu došlo k obratu. Pumový útok na charterový let ruského stroje na Sinaji a nynější řada útoků na Paříž mají zřejmě strategický podklad, jehož cílem už není jen vybudovat chalífát v Levantě. Hodlá snad nyní IS zaútočit na další západní instituce? Míří tyto útoky pouze na státy přímo zapojené do války v Sýrii? Plánuje teď „Daeš“ [zkratka pro Islámský stát užívaná jeho odpůrci - pozn. překl.] export džihádu do západního světa?

Elí Karmon z Ústavu pro boj proti terorismu při Interdisciplinárním středisku v Herzliji soudí, že se pařížskými útoky tato

organizace vzniklá z irácké al-Káidy dopustila závažné strategické chyby. Vyprovokovala jimi Západ, aby vůči islamistům zahájil totální vyhlazovací válku nejen v Sýrii a Iráku, nýbrž možná i v Libyi a Nigérii. Tím vyšlo najevo, že „Daeš“ není „tak ukázněný a pragmatický jako jeho duchovní příbuzní - egyptské Muslimské bratrstvo, palestinský Hamás nebo Strana spravedlnosti a rozvoje, která vládne v Turecku“ a podle všeho doma stále více podléhá nátlaku.

Promyšlený plán

Arabista Re'uvén Berko vysvětluje, že islamisté sledují promyšlený, globální plán. Ne náhodou zaměřili svůj pohled na Řím, cíl radikálního islámu v boji proti „křिžákům“. Rozpoznává „násilný a cílevědomý operační kód hluboce zakořeněný v islámu jako složku učení a odkazu proroka Mohameda, kterou dále rozvinulo Muslimské bratrstvo a která tvoří živnou půdu Islámského státu, al-Káidy, Hamásu a Islámského džihádu“.

Dále si Berko, jehož manželka promovala na základě práce o sebevražedných atentátnících a je od posledních voleb poslankyní Knesetu za stranu Likud, stěžuje na slabost Západu, který se vyčerpává bojem za pluralismus a lidská i občanská práva. „Evropa se svou politickou korektností sama připravila o zmužilost,“ stěžuje si sloupkař listu Jisra'el ha-jom. Uznávaný novinář Dan Margalit vidí - stejně jako Re'uvén Berko

- přímou souvislost mezi slabostí Západu a rozkvětem džihádistického terororu. „Slabost Západu vytvořila vakuum, které se snaží vyplnit terorismus,“ poučuje Berko a dodává: „Kdo je slabý, musí platit vysokou cenu.“

Premiér Netanjahu ví, že kdo chce porazit terorismus, musí nepřítele „identifikovat, odsoudit a potírat“. List Jisra'el ha-jom se obává, že Hollande, Kerry a Obama kapitulovali již před začátkem skutečného boje. „Naučte své jazyky nazývat nepřítele jménem,“ volá Dror Ejdar, „je to džihádistický islám!“ Profesor Zisser jen doufá, „že teď“ nebudou Francouzi sami provádět to, co léta kázali Izraelcům, nýbrž že se naopak konečně od Izraelců poučí, jak se vede neúspěšná válka proti teroristickým organizacím, jež neprojevují žádný zájem o dialog, mír nebo vzájemné soužití.“ Levicově liberální Ha'arec při tom všem dává námět k zamýšlení nad tím, že „demokratické hodnoty a boj proti teroru rozhodně nejsou navzájem v rozporu. Naše demokratické hodnoty jsou naopak důvodem, proč musíme vést proti teroru nesmiřitelný boj.“

Někdejší ředitel Mosadu, Šabtaj Šavit, ukazuje bez váhání konkrétní způsob, jak má Západ válku proti radikálnímu islámu vést. Podle něj je nutné, aby USA a jejich spojenci „Islámský stát srovnali se zemí stejně, jako na konci Druhé světové války německé město Drážďany“, a sice teď hned. Islámský stát - to je třicet tisíc lidí, které spojuje pouze krutost a touha vraždit,“ upozorňuje veterán tajné služby a nešetří při svém rozboru historickými přirovnáními: Ničení, jakého se dopustil IS, nemá obdoby „od oněch dnů, kdy v pátém století vpadli do střední Asie a do Evropy Hunové“. Vyzývá proto USA i Evropu: „Přestaňte řečnit, jednejte!“ Konkrétně Šavit radí, aby Západ konečně dodal tanky a pořádnou výzbroj kurdským bojovníkům. Ti podle jeho názoru prokázali svou hodnotu a jsou v daném okamžiku nejlepší bojovou skupinou v oblasti.

Závěr

Zdá se, že pro „start up nation“ Izrael, národ novátorů a zemi technologického rozmachu se mezitím ohrožení Evropy terorem stává hotovým zlatým dolem. Hlasy z Izraele varující před teroristickými útoky bylo skutečně slyšet ve Francii už řadu dní před tím, než k jejich sérii opravdu došlo. A nyní se u izraelských firem, které představují světovou špičku v bezpečnostním průmyslu a vědí, jak bezpečně identifikovat člověka z velké dálky nebo jak někoho stíhat prostřednictvím internetu, telefony netrhnu.

© Johannes Gerloff
Překlad: Ivana Kultová
Institut William Wilberforce
www.wilberforce.cz

Přehled událostí v palestinsko-izraelském konfliktu (2. září 2015 - 17. listopadu 2015)

Souhrnný přehled

Během sledovaného období došlo k prudkému nárůstu počtu útoků na izraelské občany židovského původu. Palestínští teroristé útočili zcela neočekávaně na veřejných místech, své oběti napadali noži nebo dalšími bodnými nástroji (např. šroubováky), automobily najížděli do skupin lidí čekajících na autobusových zastávkách, v několika případech použili i palné zbraně. K útokům docházelo prakticky každý den. Ze strany Hamásu i palestinské samosprávy se jim dostávalo výrazné podpory, teroristé byli oslavováni a palestinská propaganda povzbuzovala k dalším teroristickým činům. Do napadání Židů se zapojili i velmi mladí pachatelé. Záminkou k útokům se staly lživé zvěsti šířené palestinskou propagandou o záměru izraelské vlády změnit status quo na Chrámové hoře v Jeruzalémě.

K nepokojům docházelo i na hranicích s Gazou, kde se skupiny Palestinců opakovaně pokoušely narušit obranný plot a proniknout na území Izraele.

Zpětný přehled útoků v srpnu 2015

Ve srovnání s červencem 2015 (105 útoků) došlo k nárůstu na 168 útoků, z toho 117 v Judsku a Samaří a 51 v Jeruzalémě. Tato čísla nezahrnují útoky kameny. Zápalné lahve byly použity ve 136 případech, pětkrát došlo k napadení nožem, jednou k najetí autem, čtyřikrát ke střelbě z lehkých zbraní, ve 22 případech k útokům improvizovanými granáty. Zraněno bylo 12 lidí – 5 pobodáno, 3 vojáci byli zraněni automobilem, jeden voják trubkovou bombou, jeden civilista střelbou a dva lidé po útoku zápalnou lahví.

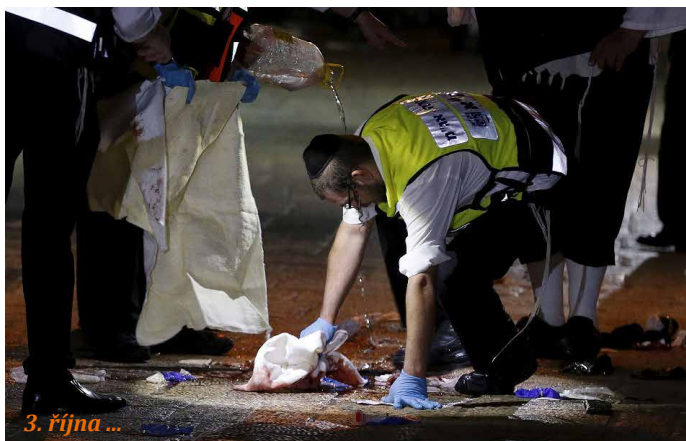
Přehled útoků v září 2015

V září 2015 došlo k 223 útokům, 151 z toho v Judsku a Samaří, 68 v Jeruzalémě, 4 u pásma Gazy. Zabit byl jeden izraelský civilista, 3 byli lehce zraněni. Ve 199 případech byla použita zápalná lahev.

Přehled útoků v říjnu 2015

Během října došlo k 620 útokům, 485 z toho v Judsku a Samaří, 117 v Jeruzalémě, 11 u pásma Gazy a 7 jinde. V 483 případech byly použity zápalné lahve. Zabito bylo 11 lidí (10 Izraelců a jeden cizí státní příslušník), z toho 4 lidé byli zastřeleni, 5 zemřelo na bodné nebo střelné rány, 2 zemřeli v důsledku zranění automobilem. 80 lidí bylo zraněno.

Počet mrtvých na palestinské straně se za sledované období blíží 100, v důsledku střetů při hromadných násilných nepokojích bylo zraněno více než 2000 Palestinců.

Výběr z hlavních událostí

Vzhledem k množství teroristických útoků ve sledovaném období je následující přehled pouze výběrem typických případů.

3. září cestovalo 5 amerických studentů ješivy k hrobce patriarchů v Hebronu. Omylem svým automobilem vjeli do čtvrti Jabel Johar v jižní části města. Palestinci na jejich auto zaútočili kameny. Nakonec je u sebe ukryl místní obyvatel, než dorazili izraelské vojáky a odvezli je pryč. Dva ze studentů byli lehce zraněni, automobil zcela shořel.

13. – 16. září došlo k první vlně srážek na Chrámové hoře mezi Palestinci a izraelskou policií. Maskovaní útočníci se zabarikádovovali v mešitě al-Aksá a později začali házet kameny a zápalné lahve na přicházející návštěvníky a příslušníky bezpečnostních sil. Pět policistů bylo lehce zraněno. Ve stejné době utrpělo lehká zranění způsobená kameny a zápalnými lahvemi i několik dalších lidí na různých místech Jeruzaléma a v jeho okolí.

18. září byl palestinskou stranou vyhlášen „den hněvu“, došlo k potyčkám ve Starém městě v Jeruzalémě, v některých čtvrtích východního Jeruzaléma a následně i v Betlémě a dalších místech Judska a Samaří. Zraněno bylo asi 10 policistů a několik desítek Palestinců.

1. října skupina pěti teroristů Hamásu na silnici mezi Elon More a Itamarem zastřelila Naamu a Ejtama Henkinovy, kteří jeli v automobilu společně se svými čtyřmi dětmi. Děti zraněny nebyly, zjevně proto, že jeden z teroristů omylem zranil druhého a museli uprchnout.

3. října 19letý palestinský terorista pobodal ve Starém městě v Jeruzalémě čtyři Izraelce. Dva z nich následkům zranění podlehli, terorista byl na místě zastřelen.

7. října na stejném místě zaútočila 18letá teroristka nožem na izraelského civilistu a vážně ho zranila. Stačil ještě použít svou zbraň a vystřelit. Útočnice byla v kritickém stavu převezena do nemocnice.

9. října se stovky Palestinců shromáždily u bezpečnostního plotu na hranicích Gazy. Útočníci házeli na izraelské vojáky zápalné lahve a improvizované granáty. Při potlačování nepokojů bylo zabit 7 Palestinců, přibližně 60 jich bylo zraněno. K podobným incidentům docházelo i v dalších dnech, kdy se Palestinci snažili pronikat na izraelské území.

12. října dva palestínští útočníci ve věku 13 a 15 let pobodali izraelského mladíka (zraněn vážně) a 13letého chlapce (v kritickém stavu). Starší z teroristů byl na místě zastřelen, mladší zraněn.

13. října nastoupili v Jeruzalémě do autobusu dva palestínští teroristé ozbrojení palnou zbraní a sekáčkem na maso. Výsledkem jejich řádění byli dva mrtví Izraelci. Jeden terorista byl zastřelen, druhý zraněn. Ve stejný den došlo v Jeruzalémě i k dalšímu vážnému útoku – terorista najel svým autem do skupiny lidí čekajících na autobusové zastávce. Jednoho člověka zabil a dalšího zranil. Následně vystoupil z auta a pobodal několik dalších Izraelců.

16. října dav Palestinců podpálil Josefovou hrobku v Nábulusu. Objekt byl silně poškozen, útočníky rozehnali policisté palestinské samosprávy.

18. října na autobusovém nádraží v Beerševě ozbrojený terorista zastřelil izraelského vojáka, vzal jeho zbraň a začal střílet na další přítomné. Zraněno bylo 10 lidí. Terorista se poté pokusil utéci, ale byl zastřelen. Zastřelen byl i cizinec z Eritrey, kterého omylem pokládali za komplice útočníka.

21. října bylo poblíž Bejt Umar zraněno po najetí automobilem 5 izraelských vojáků, z toho dva kriticky. Terorista byl postřelen.

23. října palestínští teroristé hodili zápalnou lahev na civilní izraelské auto, ve kterém cestovala pětičlenná rodina. Čtyřletá dívka utrpěla vážné popáleniny, ostatní byli zraněni lehce.

26. října na křižovatce severně od Hebronu palestinský terorista pobodal

izraelského vojáka a kriticky ho zranil. Teroristu vojáci zastřelili.

4. listopadu přejel poblíž Halhulu palestinský terorista dva Izraelce a jednoho z nich smrtelně zranil. Útočník byl na místě zastřelen.

6. listopadu 16letý Palestinec střelbou kriticky zranil vojáka na křižovatce Bejt Ejnun severně od Hebronu. Střelec uprchl, ale později ho zatkl izraelský policisté.

8. listopadu terorista najel automobilem do skupiny Izraelců čekajících na autobus poblíž křižovatky Tapuach v Samaří. Čtyři lidi zranil, z toho dva kriticky. Byl zastřelen.

10. listopadu dva palestínští chlapci ve věku 12 a 13 let napadli v jeruzalémské tramvaji nožem a nůžkami ozbrojenou stráž. Jeden z chlapců byl postřelen, druhý utekl.

13. listopadu nedaleko od města Dura začal palestinský terorista střílet na automobil, ve kterém cestovalo 7 členů rodiny Litmanových. Na místě zemřeli Jaakov Litman, otec rodiny, a jeho syn Netanel. Manželka, mladší syn a 3 dcery byli zraněni lehce. Automobil zasáhlo nejméně 14 střel. Útočník uprchl, ale zanedlouho byl dopaden. Izraelské policii ho vydal jeho vlastní otec z obavy, že jim v důsledku synova zločinu izraelská armáda zboří dům.

Zdrojem tohoto přehledu jsou pravidelné zprávy vydávané organizací The Meir Amit Intelligence & Terrorism Information Center (<http://www.terrorism-info.org.il>), případně další zpravodajské zdroje.

Připravuje: -lp-

4. listopadu...

8. listopadu...

Názor odborníka

Dr. Dan Schueftan, profesor na univerzitě v Haifě a hostující profesor na Georgetown University, je bezpečnostní expert a politický poradce několika izraelských premiérů. Často navštěvuje Českou republiku a poskytl již řadu rozhovorů médiím. Zabývá se terorismem, arabským a islámským světem i uprchlickou krizí.

Problém podle něj není v islámu jako náboženství. Vše je otázkou výkladu v konkrétním čase a na konkrétním místě. Problémem je arabský radikální islám, který v arabské společnosti není okrajovým jevem, jako je tomu u jiných radikalismů, nýbrž je široce rozšířený. To je situace specifická pro Arabů, nikoli pro islám jako takový. Navíc arabská společnost nemá proti radikalismu vypracovanou imunitu, lidé mírumilovní se mu nedokáží postavit.

Poptávka po radikalismu existuje mezi Arabů už od dob Napoleona a nacházela vyjádření různými způsoby. Například egyptský prezident Nasser byl radikální nacionalista, ale nebyl islamista. Důvod je jednoduchý: Arabové si kladou otázku – jak to, že my, kdysi úspěšní, jsme se stali symbolem selhání. Každé arabské dítě vyrůstá s přesvědčením, že je mu souzeno stát se velkým a slavným. V rozvojových průzkumech OSN však Arabové sami sebe zařazují na sám konec žebříčku. To je obrovský rozpor mezi aspirací a realitou, který různé společnosti řeší různě. Číňané na sobě pracují a budují svou společnost, Arabové nikoli. Všechno se u nich zhoršuje. Řešením pak pro ně není evoluce, nýbrž revoluce. Být radikální znamená sáhnout na kořeny.

Evropa má problém v tom, že zatím odmítá uznat, že je ohrožena. Její představitelé stále žijí v říši pohádek. Evropa dokázala po 70 let zachovat mír a porozumění mezi svými národy, což je ohromný úspěch. Stejná metoda se však nedá aplikovat jinde. Na Blízkém východě je mír produktem odstrašení. V Izraeli bereme nepřátele vážně. Naši Arabové vědí, že násilí nebudeme tolerovat, proto se ho nedopouštějí, i když by chtěli. Evropa se to potřebuje naučit.

Autorovy názory zaznamenal na přednášce v Ústavu mezinárodních vztahů Mojmir Kallus

Výběr zpráv

Soud nad útočníky

Dva izraelští druzžové z města Madždal Šams na Golanských výšinách byli obviněni z vraždy zraněného syrského vojáka, kterého izraelská lékařská služba evakuovala z izraelsko-syrské hranice do izraelské nemocnice. Na sanitku převážející zraněné z bojové linie zaútočil dav asi 30 druzžů, kteří považují Syrany za své nepřátele. Na snímku je Bašira Mahmúd, jedna z obviněných.

Dohoda Izrael Rusko

Izrael a Rusko uzavřeli již počátkem října, před zahájením ruských leteckých útoků proti islámskému státu v Sýrii, dohodu o vytvoření mechanismu, který zabrání nedorozuměním a nehodám při současně operaci jejich armád v Sýrii. Izraelský premiér Benjamin Netanjahu řekl, že Putinovi „dal jasně najevo, že naší politikou je zabránit dodávkám smrtících zbraní Hizballáhu ze Sýrie“, o což se snaží Írán.

Pomoc

Izraelská vláda schválila koncem září plán udělit pracovní víza 20 tisícům čínských dělníků. Mají pracovat ve stavebnictví a pomoci urychlit výstavbu a snížit ceny.

Opět vypálená hrobka

16. října vypálili palestínští teroristé Josefův hrob v Nábulusu. Stalo se tak v posledních 15 letech již podruhé, k prvnímu útoku došlo v době tzv. druhé intifády. Tato židovská památka je spojena s místem posledního odpočinku biblického Josefa, jehož kosti Izraelci vynesli z Egypta a pohřbili po vstupu do zaslíbené země v Šechemu. Římané toto město přejmenovali na Neapolis, odkud je odvozen arabský název Nablus.

Tajná jednání?

Vysoce postavený představitel Hamásu v Gaze Mahmúd Zahar popřel zprávy, že probíhají rozhovory mezi Hamásem a Izraelem o dlouhodobém příměří. Zprostředkovatelem má být údajně bývalý britský premiér Tony Blair. Podle jiné zprávy Hamás požaduje, že podmínkou pro uzavření dohody musí být otevření letiště a vybudování námořního přístavu v Pásmu Gazy.

Zvýšený trest

Legislativní výbor izraelské vlády navrhl v rámci opatření proti rostoucím násilným útokům ze strany Arabů zvýšení trestů pro dospělé i mladistvé pachatele útočící kameny. Návrh zákona má být projednáván v prvním čtení v Knesetu.

Velká plynová loupež

Úspěšný objev a těžba zemního plynu z nalezišť ve Středozemní moři je pro Izrael nejen požehnáním, ale také zdrojem občanských sporů. Vláda v létě schválila regulační rámec stanovující podmínky těžby, který nyní musí schválit parlament. Podle oponentů jdou pravidla příliš na ruku těžařským firmám. Počátkem listopadu demonstrovalo několik tisíc lidí v Tel Avivu proti „velké plynové loupeži“. Právní nejistota brání firmám uzavřít připravované smlouvy o dodávkách plynu Jordánsku a Egyptu.

Kamery na Chrámové hoře

Jako reakce na zvýšené napětí na Chrámové hoře a na tvrzení Palestinců, že Izrael se zde chystá změnit poměry, navrhl americký ministr zahraničí Kerry po dohodě s Izraelem a Jordánskem, aby v tomto okrsku byly instalovány bezpečnostní kamery. Palestínské orgány na tento návrh reagovaly velmi zdrženlivě a nazvaly jej „pastí“, kterou prý Izrael chce zneužít k zatýkání Palestinců podezřelých z podněcování k násilí. Premiér Netanjahu naopak návrh přivítal, protože dle něj ukáže, že tvrzení o změně poměrů je lživé. Dlouhodobá izraelská politika na Chrámové hoře je taková, že modlitby se povolují pouze muslimům.

Izraelské povodně

Sezóna dešťů letos začala v Izraeli brzy. V říjnu přišly silné deště a bouřky, které způsobily místní povodně v přímořské nížině. V důsledku extrémního počasí se desetitisíce Izraelců ocitly bez elektrické energie.

Smutné výročí

Desetitisíce Izraelců se 31. října shromáždily v Tel Avivu, aby si připomněly vraždu ministerského předsedy Jicchaka Rabina před 20 lety. Rabina zabil na mírovém shromáždění židovský extremističtí Jigal Amir, který byl odsouzen na doživotí. Shromážděné oslovil prezident Reuven Rivlin, který zdůraznil, že Izrael se uprostřed vlny teroru a násilí nepoddá strachu.

Dary k narozeninám

Izraelský velvyslanec v Srbsku Itai Milner napsal přátelům, které zval na oslavu svých narozenin, že místo dárků mají přinést balíček s pomocí pro bělehradské centrum, které se stará o tisíce uprchlíků převážně ze Sýrie, Iráku a Afghánistánu. Milner prohlásil, že jako Žid považuje pomoc uprchlíkům za svou morální povinnost.

Radar

Izraelská firma Israel Aerospace Industries představila počátkem listopadu svůj dálkový radar TERRA, který je schopen včas a přesně identifikovat objekty velmi dlouhého doletu. Podle zprávy tento systém již dva roky pracuje pro nejmenovaného klienta.

Změna

V egyptských sdělovacích prostředcích vzbudila rozruch návštěva koptského papeže a patriarchy alexandrijského a patriarchy celé Afriky Theodora II. v Izraeli. Je to první návštěva hlavy koptské církve v Izraeli po 48 letech. Biskup Theodoros II. přibyl do Jeruzaléma, aby se zúčastnil pohřbu metropolitního arcibiskupa Jeruzaléma a Blízkého východu dr. Anby Abrahama. Po šestidenní válce roku 1967 Svatý synod koptské církve v Alexandrii zakázal navštěvovat svým věřícím křesťanská svatá místa v Izraeli a byl proti jakékoli normalizaci vztahů s „sionistickou okupační mocí“. Roku 2012 se stal patriarchou Theodoros II, který výslovně nezakázal koptským věřícím návštěvy Izraele, což se během posledních tří let projevilo v postupném zvyšování počtu egyptských koptských poutníků, kteří navštívili křesťanská svatá místa na území Izraele.

Stávka křesťanských škol

Počátkem školního roku protestovalo na 3500 rodičů, učitelů a žáků před úřadem premiéra Netanjahua proti škrtům v rozpočtu. Celý měsíc pak zůstaly školy zavřené. Stávka skončila s příslibem ministerstva školství pokračovat v dosavadním financování. Křesťanské školy jsou v Izraeli uznávány, ale nejsou součástí oficiální sítě škol. To znamená, že dostávají jen tři čtvrtiny dotací určených státním školám. Jejich povinností je naplnit 75 % státních osnov, zbytek vyučování může být určován podle křesťanského učebního plánu. V Izraeli existuje 54 křesťanských škol, většinou katolických.

Arabštinou k porozumění

Legislativní výbor izraelské vlády schválil návrh zákona, podle něhož by byla ve všech izraelských školách povinně vyučována arabština od první třídy. Autorem návrhu zákona je poslanec Likudu Oren Chazan, podle něhož takový návrh zákona uprostřed vlny teroru je signálem, že izraelská vláda usiluje o koexistenci a uklidnění situace.

Odložená svatba

Koncem listopadu se konala v jeruzalémském kongresovém centru odložená svatba dcery oběti teroristického útoku, při němž byli zavražděni otec a syn Litmanovi. Svatba se měla konat o týden dříve v úterý 17. listopadu, ale protože bylo třeba dodržet sedmidenní smutek po zavražděném otci a bratru nevěsty, byla svatba o týden odložena. Rodiny rozhodly, že svatba se stane jednoznačnou odpovědí všem teroristům o tom, že život je silnější. Mezi přítomnými byly stovky obyčejných lidí, ale také významní rabíni, politici a manželka předsedy vlády Sára Netanjahu.

Bojkot bojkotu

Na sto padesát postav britského veřejného života podepsalo otevřený dopis, který se staví proti kulturnímu bojkotu Izraele. Jde o reakci na výzvu k bojkotu, kterou předtím otiskl deník The Guardian. Signatáři, mezi nimiž je např. tvůrkyně Harryho Pottera J. K. Rowlingová, vysvětlují své přesvědčení, že kulturní bojkoty nijak nepřispívají k porozumění mezi národy a nepomáhají vyřešit vleklý konflikt na Blízkém východě. Naopak, kultura je právě tím mostem, který může oba národy sblížit a přinést pozitivní změny, konstatuje dopis.

Palestinské podněcování k násilí a teroru

Alan Baker

Současné vlně násilí a teroru v Hebronu, Jeruzalémě i na dalších místech přisuzují komentátoři různé příčiny a důvody. Patří mezi ně například politický pat a z toho plynoucí frustrace, slabost palestinské samosprávy a neschopnost jejího vedení, kultura smrti propagovaná mladou generací na sociálních sítích či dokonce až absurdní názor, který násilnosti považuje za důsledek izraelské osídlovací politiky.

Ústředním a převažujícím důvodem současné krize je však bezpochyby podněcování rozjitřené arabské veřejnosti, k němuž palestinské vedení zneužívá prastarou smyšlenku o ohrožení mešity al-Aksá. Běsnění palestinské veřejnosti však už dosáhlo takové úrovně, že se vymyká kontrole.

Je tragické, že extrémní protiižraelská a antisemitská indoktrinace na všech úrovních palestinské společnosti nevyhnutelně vede k násilí a teroru a tím oslabuje jakoukoliv naději na mírové vztahy mezi oběma národy.

Podněcování k nenávisti hraje v arabském světě ústřední roli už dlouhou dobu. Formuje společenské názory, určuje jednání celé společnosti. Objevuje se v proslovech náboženských i civilních vůdců a v moderní době se stále více šíří přes elektronická média, televizi a internet.

Podněcování v 1. polovině 20. století

Velmi dobře jsou zdokumentovány dějiny institucionalizovaného podněcování ze strany arabských autorit v Palestině v letech 1920, 1929 a 1936. Důsledkem byly krvavé nepokoje, masakry a pogromy proti Židům.

Jedním z nejvlivnějších vůdců islámského světa té doby byl velký jeruzalémský muftí Hadž Amin al-Husajní, který osobně vyvolal a zorganizoval násilné útoky proti palestinským Židům, v jejichž důsledku zahynuly stovky lidí.

V roce 1929 panovala situace ne nepodobná té dnešní – zfanatizované davy zaútočily na oblasti obývané ortodoxními Židy v Jeruzalémě a násilnosti se rychle rozšířily do Hebronu, Mocy a Safedu, ve kterých dlouhodobě v harmonii se svými arabskými sousedy pobývaly staré židovské komunity. To nebyli žádní „sionističtí osadníci“.

V Hebronu vznikl pogrom na základě lživých zpráv o tom, že Židé v Jeruzalémě zabíjejí Araby, že vypálili mešitu al-Aksá a že chtějí v Západní zdi postavit synagogu. Bandy Arabů napadly hebronskou ortodoxní komunitu, zavraždili šedesát lidí a padesát zranili. Malým dětem utínali hlavy. Staré rabíny vykastrovali. Docházelo ke znásilně-

ním, mučení a mrzačení, včetně trhání rukou a prstů. Britská vyšetřovací komise přisoudila „společnou zodpovědnost muftímu a dalším členům arabské exekutivy.“

2005 – arabské podněcování po vydání karikatur v Dánsku

Novějším příkladem explozivního potenciálu arabského podněcování byla celosvětová reakce muslimů na vydání 12 karikatur zesměšňujících proroka Mohameda v dánském deníku Jyllands-Posten v září 2005. Došlo k protestům napříč islámským světem, z nichž některé vyvrcholily násilnostmi – v Sýrii, Libanonu, Afghánistánu, Íránu, Pákistánu, Nigérii a Indonésii hořely dánské ambasády, v Gaze pálili dánské, nizozemské, norské, francouzské a německé vlajky. Během protestů v různých muslimských zemích zahynulo nejméně 200 lidí. Některé z nich při pokusech zvládnout demonstrace zabila policie, jinde (např. v Nigérii) zahynuli v potyčkách mezi muslimy a křesťany, které vypukly následně po demonstracích proti karikaturám. Na Blízkém východě došlo také k bojkotu dánského zboží. Arla Foods, jedna z větších společností, odhadla své ztráty v roce 2006 na 223 milionů dolarů.

Podněcování na sociálních sítích

V minulosti, v době před hromadnými sdělovacími prostředky a internetem, se podněcování většinou omezovalo na konkrétní společenství účastníků pátečních modliteb v mešitě. V současnosti se z podněcování a manipulace mas stala reálná a smrtelně nebezpečná zbraň. Twitter, Facebook a televizní společnost Al Džazira mají schopnost ovlivnit miliony lidí. Zmanipulované pořady v televizi společně s překrouceným zpravodajstvím vyvolávají hněv a nenávist a vedou k nepokojům, násilí a teroru ve společnosti, která je těmto vlivům přístupná. A to vše se děje s pozhledáním náboženských autorit, které za tímto podněcováním stojí.

Těmto vlivům je každý den vystaven bezpočet arabských domácností. Televizní stanice včetně Al Džazíry pravidelně divákům předkládají pořady o démonickém Izraeli, který vraždí bezbranné arabské děti, záměrně šíří drogy, smrtící viry, neřesti a prostituci nebo se pokouší Palestincům otrávit jídlo a vodu.

V arabském světě po dlouhou dobu zůstávají bestsellerem Protokoly sionských mudrců, nejznámější antisemitský podvrh v dějinách. V programech arabských televizí se objevují antisemitské seriály, jakým

byl například syro-libanonský Al-Shattat („Diaspora“), který za běžnou židovskou rituální praxi vydával středověkou pověru o tom, že Židé vraždí křesťanské děti a jejich krev používají pro přípravu pesachových macesů. A v arabském světě tomu mnozí doopravdy věří.

Během posledních čtyřiceti let se stalo „normálním“ publikovat karikatury izraelských vůdců jako byli Golda Maierová, Moše Dajan, Ariel Šaron nebo Ehud Barak v podobě monster s nacistickými insigniemi, s rukama od krve, na pozadí s hákovými kříži.

V těchto případech nejde jen o jakýsi vedlejší produkt arabsko-izraelského konfliktu, ale o prvky vycházející z tradičních islámských a křesťanských antisemitských stereotypů. Jejich tón je výjimečně jízlivý, pomlouvačný a hrozivý svou schopností vyvolat násilí.

Smutným faktem je, že rasistické stereotypy tohoto druhu propagují arabští teologové, intelektuálové, umělci a profesionálně pracující v médiích. V první linii tak stojí šéfredaktoři významných novin, autoři bestsellerů, děkani univerzitních fakult a další akademičtí „experti“ na Izrael, judaismus a Židy. Jinými slovy, arabský antisemitismus není jen záležitostí politické manipulace, islámské demagogie, organizované propagandy, sociální zaostalosti nebo primitivní nenávisti, ale dostává se mu kulturní a intelektuální legitimacy. Svou nenávistí a předsudky bezpochyby překonává i historická období křesťanského středověku, španělské inkvizice, Dreyfusovu aféru ve Francii nebo carské Rusko. Jediným srovnatelným příkladem zůstává nacistické Německo, jehož antisemitismus přerostl v genocidu holocaustu.

Odkazy na zákaz podněcování ve smlouvách mezi Izraelem a Palestinci

Od začátku mírového procesu všichni účastníci uznávali potřebu vyhybat se podněcování a nepřátelské propagandě, aby bylo možné dosáhnout mírového řešení arabsko-izraelského konfliktu. Proto různé smlouvy a memoranda mezi Izraelem a Palestinci obsahují ustanovení, která mají podněcování zabránit. Pro Palestince naneštěstí zůstala tato opatření „mrtvou literou“.

Izraelsko-palestinská Prozatímní dohoda o Západním břehu a pásmu Gazy z roku 1995 tak např. v Článku XXII, odst. 1 a 2 ke vztahu mezi Izraelem a [palestinskou] Radou stanoví:

1. Izrael a Rada budou usilovat o prohloubení vzájemného porozumění a tolerance a v souladu s tím se zdrží vzájemného podněcování, včetně nepřátelské propagandy, a - aniž by byl znevážen princip svobody vyjadřování - přijmou v rámci své jurisdikce legislativní opatření, která zabrání takovému podněcování jakoukoliv organizací, skupinou či jednotlivci.

2. Izrael a Rada zajistí, že jejich vzdělávací systémy budou přispívat k míru mezi izraelským a palestinským národem a k míru v celé oblasti a zdrží se zavádění jakýchkoliv témat, která by negativně ovlivňovala proces vzájemného usmíření.

I v dalších částech Prozatímní dohody se objevuje volání po vzájemném respektu k hodnotám a lidské důstojnosti, po prohlubování porozumění kultuře druhé strany, po spolupráci a dialogu mezi oběma národy.

Odkazy na zákaz podněcování v mezinárodním právu

Pravděpodobně nejrelevantnějším mezinárodním právním nástrojem, který postihuje podněcování k teroru, je Rezoluce Rady bezpečnosti OSN 1624 (2005). Přestože ji

formálně nelze aplikovat na palestinskou samosprávu, protože není státem a není ani členem OSN, lze z ní vysledovat postoje mezinárodního společenství. Rezoluce důrazně odsuzuje podněcování k teroristickým činům a pokusy takové činy ospravedlňovat nebo glorifikovat. Upozorňuje na nebezpečí, které podněcování představuje pro lidská práva, sociální a ekonomický rozvoj států a celosvětovou stabilitu a prosperitu. Členské státy vyzývají k tomu, aby v souladu s mezinárodním právem přijaly opatření, která by ze zákona podněcování k terorismu zakázala a předcházela mu. Volá rovněž po mezinárodním úsilí o prohloubení dialogu a porozumění mezi civilizacemi.

Podněcování palestinskou samosprávou

Přes výše uvedené závazky palestinská samospráva i nadále používá jazyka, který otevřeně i skrytě podněcuje veřejnost k nedůvěře, nepřátelství a nenávisti vůči Izraeli a Židům.

Když palestinský představitel (Mahmúd Abbás) veřejně protestuje proti tomu, aby „špinavé nohy Izraelců“ pošlapávaly komplex al-Aksy, když on sám šlape na izrael-

skou vlajku, když i další palestinství představitelé vytrvale, opakovaně a veřejně zpochybňují legitimitu existence Izraele a když oficiální palestinský vzdělávací systém manipuluje palestinské děti už od mateřské školky k nenávisti vůči Židům a glorifikuje vrahy Židů, to vše poškozují a otravují duši palestinské populace.

Podobných příkladů aktivního podněcování představiteli palestinské samosprávy ke strachu a nenávisti existuje z poslední doby celá řada. Běžným jevem je glorifikování sebevražedných atentátníků, falešná obvinění (včetně „etnických čistek“ a „apartheidu“), která nemají nic společného s realitou, to vše se záměrem vyvolat strach a nepřátelství a podnítit arabské obyvatele Západního břehu a východního Jeruzaléma k násilí.

Ponaučení

Žádný mírový proces, který je soustavně a systematicky sabotován politikou podněcování a indoktrinace, nemůže uspět. Mírový proces znemožňují všechny tři faktory: strach, podezřívání a nenávisť vůči druhé straně, které vyznačují z nejvyšších vládních vrstev, prosycují náboženský, sociální, kulturní a vzdělávací systém a působí i na ty nejmladší a nejsnáze ovlivnitelné.

Lze předpokládat, že kultura nedůvěry a nenávisti rozdmýchávaná trvalým náboženským a veřejným štváním nevyhnutelně vede k násilí a teroru a tím znemožňuje mírové soužití. Žádná vláda, která něco takového schvaluje a podporuje, si nemůže s čistým svědomím u mezinárodního společenství stěžovat na nedostatek pokroku v mírovém procesu.

O ukončení veřejného podněcování k nenávisti se musí efektivně zasadit náboženské, kulturní a vzdělávací orgány palestinské samosprávy. To je však možné pouze v tom případě, pokud půjde palestinské vedení příkladem svými skutky, prohlášeními, jednáním a vůlí s podněcováním skončit a přestat ho zneužívat jako zbraň. K nápravě škod v myslích bezpočtu dětí a mladých lidí, kteří nenávidí Izrael a Židy a teroristy považují za svůj vzor, však bude třeba mnoha let a možná celé generace.

Zdroj: www.jcpa.org
Přeložil -lp-;
upraveno a kráceno

Co už nechci slyšet o intifádě nožů

Bernard-Henri Lévy

Je podivné, když se výraz „osamělý vlk“ používá pro označení hrstky – a možná brzy desítek a stovek — vrahů Židů, jejichž činy se „lfbí“ tisícům „přátel“ na facebooku, kteří mají desetitisíce „následovníků“ na Twitteru a jsou spojeni s množstvím různých internetových stránek (například Al-Aqsa Media Center), jež alespoň zčásti tento krvavý balet inscenují.

Stejně podivné je stále znovu poslouchat ohranou písničku o „palestinských mladících, které už nikdo nedokáže ovlivnit“, když si poslechnete pár kázání zaznamenaných a opatřených pro nás titulky organizací MEMRI, v nichž kazatelé z Gazy na kameru s dýkou v ruce vyzývají své následovatele, aby vyšli do ulic a zmrzačili co nejvíc Židů, aby způsobili co největší bolest a prolili co nejvíc krve; dvojnásobně trapné je pak slyšet tato slova od Mahmúda Abbáse, který na počátku tohoto tragického řetězce nazval vraždu manželů Henkinových před očima jejich dětí „hrdinským činem“ a pak se rozhořčoval nad „špinavýma nohama“ Židů, kteří „znesvěčují“ mešitu Al-Aksa, a prohlásil, že „každá kapka krve“, kterou prolíje „každý mučedník“, který zemře za Jeruzalém, je „čistá“.

Stejně divná, trapná a netolerovatelná, ale i nepoužitelná, je fráze o „politické a sociální depresi“, která má vysvětlit – nebo omluvit – zločiny. Všechno, co víme o těchto nových teroristech, o jejich motivech a hrdosti jejich příbuzných, s níž po jejich smrti ze zločinu dělají mučednictví a z hanebnosti obětí, se žel daleko více podobá obrazu džihádisty, který se včera chystal do Kašmíru a dnes se objevuje v Sýrii nebo Iráku.

Je velmi pochybné, že slovo „intifáda“ je ten správný pojem, který by měl označovat činy podobající se spíše poslední verzi celosvětového džihádu, v němž je Izrael pouze jedním z cílů.

Je pochybné, zda učená pojednání o okupaci, kolonizaci a Netanjahuově nesmlouvavosti dokáží vysvětlit tuto vlnu násilí, jejíž pachatelé si s oblibou vybírají jako cíl pejsaté Židy — tedy ty, kteří mají co nej-

židovštější vzezření a jsou tak v očích vrahů zosobněním Žida, a kteří mimochodem mají často s židovským státem problém, pokud jej otevřeně neodmítají.

Je pochybné, zda vůbec otázka státu, respektive dvou států a vyjednávání o rozdělení země – což je pro umírněné představitele na obou stranách jediná otázka, již si stojí za to klást — má cokoli společného s tímto vzplanutím, v němž politika ustoupila fanatismu a konspiračním teoriím, v němž se někteří rozhodli, že budou náhodně bodat kolemjdoucí, protože zaslechli cosi o tajném plánu, který by měl muslimům zabránit v přístupu na třetí nejsvětější místo islámu.

Jinými slovy, je pochybné, zda tento obrat k extremismu jakkoli pomůže palestinské věci. Na druhé straně je naprosto zřejmé, že jí může velmi uškodit, že rozumné hlavy budou touto vlnou smeteny a že poslední zastánci kompromisu spolu se zbytkem mírového tábora v Izraeli za nesmiřitelná slova imámů z Rafahu a Chan Junis draze zaplatí.

Netolerovatelné a nepoužitelné je také klíšé hovořící o „cyklu“ nebo „spirále“ násilí, které zasévá jen zmatek, když sebevražedné zločince považuje za rovnocenné jejich obětím, a podněcuje tak k dalším akcím.

Ze stejného důvodu nelze tolerovat retorické výzvy ke „zdrženlivosti“ a hloupé rady „aby se nerozhořela ulice“, jež stejně jako představa „spirály násilí“ zaměňuje příčinu a následek, protože naznačuje, že

voják, policista nebo civilista jednající v sebeobraně spáchal zlo srovnatelné s činem člověka, který se rozhodl zemřít a přitom rozpoutal co největší možný teror.

Je skutečně podivné, jak vlažné je odsouzení útoků na nevinné kolemjdoucí noži nebo automobily — myslím, že toto odsouzení by nebylo tak polovičaté, kdyby se podobné činy staly na ulicích Washingtonu, Paříže nebo Londýna.

Víc než podivný — znepokojující — je rozdíl v tónu mezi dvojnásobnou reakcí na současné vraždění v Izraeli a jednoznačným vyjádřením emocí a solidarity při vraždě-

ném útoku sekerou na policistu v Londýně 22. května 2013, který nebyl příliš odlišný od toho, co se dnes děje v Jeruzalémě a Tel Avivu.

Tolerovat nelze také fakt, že většina hlavních médií věnuje zarmouceným izraelským rodinám obětí jen zlomek pozornosti, kterou věnuje rodinám pachatelů.

A konečně nelze tolerovat mytologii provázející tyto útoky dýkami. Je to prý zbraň chudých. Opravdu? Je to zbraň, která je použita, protože je po ruce a jinou člověk nemá k dispozici? Když vidím ty čepele, myslím na nůž, kterým byl popraven Daniel Pearl; myslím na stětí Hervé Gourdela, Jamese Foleyho a Davida Hainese. Soudím, že videa islámského státu si nepochybně získala následovníky a že stojíme na prahu takového barbarství, které musí být bezpodmínečně odsouzeno, pokud se nechceme dožít toho, že budou jeho metody exportovány do celého světa.

*Bernard-Henri Lévy
je jeden z nejslavnějších francouzských
filosofů, novinář a spisovatel.
Je považován za zakladatele hnutí Nové
filosofie a patří k předním myslitelům
v oblasti náboženství, genocidy
a mezinárodních otázek.
Tento text byl napsán před vražděným
útokem v Paříži.*

Přel.:mk

Teror islamistů se stupňuje a někteří reagují – napadáním Izraele

David Harris

Byl by to dobrý námět na komedii, kdyby okolnosti nebyly tak tragické. Francie se stala terčem radikálních islamistů, zahynulo na 130 lidí a stovky dalších byly zraněny. Během jediného roku zažila tato země už podruhé vlnu teroristických útoků, a nebezpečí ještě zdaleka nepominulo. Ruské civilní letadlo bylo v egyptském vzdušném prostoru sestřeleno bojovníky Islámského státu, zahynuly stovky lidí. V Mali zaútočili ozbrojenci na hotel s pokřikem „Allahu akbar“ (Alláh je větší). Vzali 170 rukojmí, mnozí z nich byli zabiti.

Brusel, hlavní město Belgie a Evropské unie, je ve vysokém stupni pohotovosti, policie se obává islamistických útoků a pátrá po teroristických buňkách a skladech zbraní. ISIS tvrdí, že plánuje útoky na Washington a další velká města západu.

Uprostřed toho všeho švédská ministryně zahraničí Margot Wallströmová nabídla toto vysvětlení pařížské masakru: „Máme důvod k obavám, nejen ve Švédsku, ale na celém světě, protože tolik lidí se radikalizuje. Zase se musíme vrátit k situacím, jako je ta na Blízkém východě, kde Palestinci nevidí žádnou budoucnost. Palestinci buď musí přijmout zoufalou situaci, nebo se uchýlit k násilí.“

Cože? Francie se potýká s vraždami a chaosem, a ministryně zahraničí významné evropské země nabízí takovou bystrou analýzu? Možná, že si to paní Wallströmová takto zjednodušuje. Jak je vidět, má předem hotové vysvětlení každé katastrofy – může za to Izrael. A je-li tomu tak, řešení je jasné – zvýšit tlak na židovský stát, což mimochodem její vláda přesně před rokem udělala, když jako první evropská země uznala „palestinský stát“.

Bohužel pro ni, tragické události v Paříži však nemají s Palestinci vůbec nic společného. Naopak, jsou výsledkem džihádistického stavu myslí, která nesnese západní hodnoty a přesvědčení, a pro niž je Stockholm totéž jako Paříž, Brusel nebo Jeruzalém. Mimochodem, paní ministryně, navštívila jste někdy v poslední době Malmö a promluvila s těmi několika málo Židy, kteří tam ještě zůstali, o tom, jak se žije v třetím největším švédském městě, jehož demografický profil se rychle mění?

Paní Wallströmová přítomná není sama. Evropská unie si zvolila právě tuto dobu,

aby zveřejnila prováděcí předpisy pro označování izraelského zboží pocházejícího z „okupovaných území“. Nikoho nezajímá, že Izraelci nyní už po řadu týdnů zažívají vražedné útoky Palestinců na civilisty, rodiče, děti, kohokoli, koho potkají. Nikoho nezajímá, že palestinské vedení nejenže tyto útoky neodsoudilo, nýbrž pachatele oslavuje a pokračuje v nabádání k násilí. Proč by měla nepohodlná fakta narušovat krásné teorie o tom, jak k tomuto konfliktu přistupovat? EU zveřejnila pokyny poté, co 16 členských států po předchozích diskusích v Bruselu podepsalo dopis vyzývající k akci. Mimochodem, 12 států tento dopis nepodepsalo a zasluhuje si za to uznání: bylo to Bulharsko, Chorvatsko, Kypr, Česká republika, Estonsko, Německo, Řecko, Lotyšsko, Litva, Polsko, Rumunsko a Slovensko. Navíc Maďarsko, které původně bylo signatářem dopisu, nyní změnilo postoj a prohlásilo, že tyto pokyny provádět nebude. Známy berlínský obchodní dům KaDeWe ihned pravidla zavedl a kromě jiných produktů označil izraelská vína z Golanských výšin.

Zastavme se na chvíli u tohoto kroku. Mimo silné symboliky vycházející z toho, že se toto odehrává v srdci Německa, dává EU najevo, že Izrael nemá co dělat na Golanských výšinách. Pokud tomu tak je, kdo by tam tedy měl být? Sýrie, která proti Izraeli vedla v roce 1967 vyhlazovací válku a prohrála? A pokud ano, která Sýrie? Sýrie prezidenta Assada, který uvrhl národ do zkázy a paktuje se s Íránem, Hizballáhem a Ruskem? Nebo islámský stát v Sýrii, který ovládá velké části jejího území? Ať už je tomu jakkoli, představme si, jaké by to mělo následky pro Izrael, Blízký východ a svět. Možná jsou to pro bruselský establishment drobnosti, které jen narušují jejich jasný názor na to, jak by se měl Izrael chovat. Ale pro židovský stát jde o otázky života a smrti.

Nyní se ozvala americká antropologická asociace (AAA) s podporou bojkotu izraelských univerzit. Sníme, či bdíme? Ze všech zemí na světě se rozhodli izolovat jedinou liberální demokracii na Blízkém východě? Jedinou zemi v oblasti, na jejíchž univerzitách působí rozmanité studentské organizace a kde je vysoké školství vzorem otevřeného vědeckého bádání a vynikajících akademických výsledků? Opravdu AAA věří, že izolace Izraele zvýší vyhlídky na mír mezi Izraelci a Palestinci? Nebo mají autoři rezoluce zákeřnější plány, pokud jde o budoucnost Izraele, a počítají s tím, že se vždycky najde dost lidí, kteří se nechají obalamutit a budou jejich agendu podporovat?

Opět platí, že fakta nikoho nezajímají: Palestinci mohli mít svůj stát souběžně s Izraelem (ovšem nikoli namísto Izraele) už v roce 1947 a od té doby ještě mnohokrát, ale každou nabídku vždy důsledně odmítli. Po dohodách z Osla roku 1993, které pro mnohé symbolizovaly novou naději, prozradil šéf OOP Arafat následujícího roku v Jižní Africe v nestřežené chvíli, kterou zachytily kamery, že je to všechno jen lest, inspirovaná podvodem proroka Mohameda, jehož se dopustil vůči kmenu Kurajšovců. Předseda PA Abbás vládne již 11. rok svého čtyřletého mandátu, nemá pod kontrolou Pásmo Gazy, a když Izrael souhlasil s desetiměsíčním zmrazením výstavby osad, aby pomohl znovu nastartovat mírový proces, Abbás nebyl k zastížení. Abbás nedávno dokonce veřejně potvrdil, že odmítl mírovou nabídku, kterou mu v roce 2008 předložil tehdejší izraelský premiér Ehud Olmert.

Izrael dodnes mnohokrát konstatoval svou ochotu riskovat, aby dospěl k dohodě vedoucí ke vzniku dvou států, nemá však věrohodného partnera, s nímž by se na ukončení konfliktu mohl dohodnout. Pro AAA, stejně jako pro švédskou ministryni, a jak se zdá, pro mnoho členských zemí EU, se však jeví jako cesta nejmenšího politického odporu zasednout si na Izrael, bez ohledu na to, co se ve světě děje. Kéž by procitli, než bude pozdě, a začali vnímat skutečné nebezpečí ohrožující demokratický svět. Jejich poslední činy tomu však moc nenasvědčují.

Článek byl původně zveřejněn v The Huffington Post a The Times of Israel; přel.: mk

2015

Evropská unie zavádí označování zboží z Judska, Samaří a Golan

Evropská unie schválila nová pravidla pro označování zboží vyrobeného v židovských obcích v Judsku, Samaří a na Golanských výšinách, ale i v části Jeruzaléma, tedy za tzv. „Zelenou linií“, která byla hranicí příměří mezi Izraelem a Jordánskem v letech 1949 až 1967 a kterou EU uznává za východní hranici Izraele. Zatímco Brusel považuje nová pravidla za čistě „technické rozhodnutí“, které nijak nemění postoj Unie, izraelské ministerstvo zahraničí je považuje za nepřijatelnou diskriminaci.

Evropská komise přijala vysvětlující dokument ohledně zboží z území okupovaných Izraelem od června 1967, aniž by blíže vysvětlovala, území jakého existujícího státu začal Izrael v roce 1967 okupovat. Evropská unie tvrdí, že jediným důvodem pro zvláštní označování izraelského zboží z těchto území jsou dovozní cla. Unie má s Izraelem dohodu o preferenčních clech, kterou však chce vztahovat jen na území Izraele před rokem 1967. Zboží z území obsazených Izraelem v roce 1967, které je vyráběno v tamních izraelských obcích, má podle představy EU být zdaňováno standardně a nemá být označováno jako „vyrobené v Izraeli.“ Unie proto nyní chce zboží z Judska, Samaří a Golan označovat zvláštním způsobem, který by je odlišoval od zboží vyrobeného v Galileji, středním Izraeli či Negevu. Má se jednat například o poznámku „izraelská osada“ nebo podobný údaj, který může být uveden v závorce. Celé označení tak má vypadat například „výrobek z Golanských výšin (izraelská osada)“ nebo „výrobek ze Západního břehu (izraelská osada)“.

Výrobky z Judska, Samaří a Gazy, které nepocházejí od izraelských výrobců, by měly být označovány jako „výrobek z Palestiny“

(byť žádný takový suverénní stát neexistuje a nikdy neexistoval) nebo „výrobek ze Západního břehu (palestinský výrobek)“.

Mluvčí izraelského ministerstva zahraničí Emanuel Nachšon v bezprostřední reakci rozhodnutí Evropské unie označil za pokrytecké. „Jedná se o jasně politický krok, jehož cílem je vynucování politického řešení bez jednání s Palestinci.“ Podle Nachšona by Evropané udělali lépe, kdyby „zaměřili své úsilí na přesvědčování Palestinců, aby se vrátili k jednáním o dosažení míru, namísto skrývání se za byrokracií a dokumenty.“

„Jde o reminiscenci temných období dějin, protože po celém světě je dnes okolo 200 územních sporů, ale jediné výrobky, které jsou označovány, jsou odtud,“ zdůraznil Nachšon. „Začíná to označováním výrobků z židovských obcí za Zelenou linií, ale může to expandovat do všeobecného bojkotu izraelských výrobků, pokud evropský spotřebitel bude myslet, že se tím vyhne problémům.“

Nachšon dal najevo naději, že navzdory rozhodnutí se všechny země EU nepohrnou označovat výrobky z židovských obcí v Judsku, Samaří a na Golanech. „Věříme a doufáme, že implementace ve spřátelených zemích jako jsou Německo, Polsko, Česká republika a další, nebude tak přísná, protože chápou, že to otevírá dveře k bojkotu a diskriminaci Izraele.“

Ministerský předseda Netanjahu upozornil, že právě „Palestinci, kteří pracují v izraelských továrnách, budou poškozeni.“ Pod tlakem vyššího zdanění totiž mohou izraelské společnosti přesunout výrobu jinam a tamní Araby, kteří v izraelských továrnách s možností vyššího výdělku rádi pracují, připravit o živobytí.

Zdroj: Eretz.cz

1935

ICEJ vyjadřuje vážné obavy z předpisů EU o označování židovského zboží

Zpolitizované předpisy narušují ekonomickou koexistenci mezi Izraelci a Palestinci a poškodí pracující Palestince

Mezinárodní křesťanské velvyslanectví v Jeruzalémě sleduje s vážnými obavami nově navrhovanou evropskou směrnici, která požaduje, aby zboží pocházející ze sporných území bylo označováno, a to podle toho, zda je vyrobili Židé, nebo Palestinci. Tento krok naruší ekonomickou koexistenci mezi Palestinci a Izraelci a poškodí ty, kdo usilují o mír.

„Tento předpis Izraelce a Palestince ještě více rozdělí,“ řekl výkonný ředitel ICEJ Dr. Jürgen Bühler. „Vzájemným vztahům nejvíce prospívá zakládání továren a partnerství mezi podnikateli v oblastech, kde Palestinci a Izraelci žijí bok po boku. Tato silně zpolitizovaná směrnice nakonec pouze uškodí těm, jimž se údajně snaží pomoci,“ pokračoval Bühler. „Podle dostupných údajů je předpis namířen proti podnikům, které zaměstnávají desetitisíce Palestinců a přispívají k prosperitě všech, kdo v těchto oblastech žijí, ať jsou to Židé nebo Arabové.“

Navíc je podivné, že tento jednostranný předpis je zaměřen pouze proti Izraeli a porušuje pravidla Světové obchodní organizace. Proč nevydává EU obdobné směrnice pro zboží pocházející ze severního Kypru nebo západní Sahary, což jsou území nelegálně okupovaná Tureckem, resp. Marokem? Vidíme tady dvojí metr,“ prohlašuje Němec Bühler, „což mnoha Izraelcům připomíná diskriminační zákony schválené v Německu v 30. letech.“

„Chce-li EU opravdu podpořit mír, měla by přestat trestat Izraelce a Palestince, kteří jsou ochotni spolupracovat. Měla by naopak poskytnout větší pobídky, aby navázali hlubší spolupráci, namísto schvalování předpisů, které mohou dále posílit protizraelskou propagandu šířící se Evropou. Je na čase, aby Evropská unie vzala vážně své vlastní hodnoty volného obchodu a otevřených hranic a nesnažila se o vyhnání Židů z Judska a Samaří a zbídačení tamního palestinského obyvatelstva, které s nimi spolupracuje,“ dodal Bühler.

ICEJ

Absurdní útok na Izrael je dalším selháním Evropské komise

Stanovisko skupiny českých poslanců

V posledních týdnech čelí Stát Izrael nové vlně barbarského násilí vůči jeho občanům ze strany radikálních arabských útočníků. Evropská komise namísto zřetelně artikulovaného odsouzení těchto činů podniká na svého klíčového spojence a reprezentanta západní politické kultury v regionu propagandistický a potenciálně i ekonomicky citelný úder.

Šokující rozhodnutí Evropské komise o speciálním označování izraelského zboží z Judska, Samaří a z Golanských výšin je důkazem hluboko zakořeněné nenávisti některých politiků k jediné blízkovýchodní demokracii a vyvolává otázku, zda napříště zapojovat do struktur evropské administrativy osoby s politicky extrémistickou minulostí.

Po snaze direktivně vnutit členským státům Evropské unie relokační mechanismus jde krátce za sebou o další selhání Evropské komise, jejíž někteří členové se zřejmě stále intenzivněji vzdalují realitě dění v Evropě a jejím širším okolí. Takoví ohrožují nejen pověst stávajícího vedení Evropské unie, ale posilují nedůvěru obyvatel k myšlence evropské integrace jako takové.

Na světě je aktuálně vedeno kolem dvou stovek různých územních sporů. Evropská komise se ovšem soustředí právě na dění v Izraeli, kde se otevřeně staví proti zájmům židovského státu. Z dlouhodobého hlediska jde pro Evropu a její hodnoty o sebe-destruktivní chování. Ohrožení či ztráta spojenectví se Státem Izrael by dopadla negativně právě na Evropu. Ta by se zvláště po útocích v Paříži měla právě od Izraele začít učit, jak zacházet s teroristy.

Česká republika a její zástupci reprezentují v evropských strukturách v otázce blízkovýchodního konfliktu většinou racionální pozici, vyvažující mnohdy extrémní diskurz debaty. Česko by se mělo podobně chovat i v případě prvního kroku k centrálně organizovanému bojkotu izraelských výrobků, takovou praxi hlasitě odmítnout a rozhodnutí Evropské komise neaplikovat.

Robin Böhnisch (ČSSD), předseda skupiny přátel Česká republika – Stát Izrael v Meziparlamentní unii

a dále poslankyně a poslanci: Petr Gazdík, místopředseda PS PČR (TOP 09 a Starostové), Jan Bartošek, místopředseda PS PČR (KDU – ČSL), Pavel Bělobrádek, místopředseda vlády (KDU – ČSL), Jan Zahradník (ODS), Martina Berdychová (ANO), Daniel Korte (TOP 09 a Starostové), Marek Benda (ODS), Zdeněk Bezcený (TOP 09 a Starostové), Jan Chvojka (ČSSD), Marek Ženíšek (TOP 09 a Starostové), Pavel Šrámek (ANO), Ladislav Šincl (ČSSD), Antonín Sedla (ČSSD), Pavlína Nytrová (ČSSD), Bohuslav Chalupa (ANO), Pavel Plzák (ANO), Jana Pastuchová (ANO), Karel Tureček (TOP 09 a Starostové), Richard Dolejš (ČSSD), Jiří Míhola, předseda poslaneckého klubu (KDU – ČSL), Václav Zemek (ČSSD), Zbyněk Stanjura, předseda poslaneckého klubu (ODS)

EURABIA

Mýtus, nebo realita budoucnosti?

Autor a vydavatel: Lukáš Lhoťan v Pstruží, 2015
www.lukaslhotan.cz

10,5 × 14,8 cm, 110 stran

Dr. Martin JANEČEK

Pan Lukáš Lhoťan, autor a nezávislý nakladatel, vydal nyní svou další vlastní knížku s výše zmíněným titulem. Lukáš Lhoťan (ročník 1980) konvertoval v dospívání na islám a byl pak dlouho činný ve vedení Islámské nadace v Brně. Postupně poznával, jak muslimové praktikují lež a přetvářku, zvanou takkíja v šíitské verzi islámu, kde je obzvláště vypracovaná jako oprávněná metoda šíření islámu a upevňování jeho moci. Pochopil, že koncepce takkíja vysvětluje, proč i tak zvaný umírněný islám je překážkou na cestě muslimů k moderní občanské společnosti. Viděl, že mnozí islamisté ji praktikují i vůči konvertitům a skutečně umírněným muslimům. Mohl například konstatovat, že vedoucí osobnosti české muslimské obce Vladimír Sáňka, Muneeb Hasan Alrawi, Samer Shehadeh a jiní vyzývají muslimy, aby dodržovali české zákony, ale sami je porušují v otázce správy nadací a nadačních fondů a jejich účetnictví.

Všiml si také stále stoupajícího vlivu Saudské Arábie na zdejší muslimskou komunitu. Především konstatoval vazby této komunity s organizací WAMY (The World Assembly of Muslim Youth – Světové shromáždění muslimské mládeže). Jde o organizaci založenou pod vlivem příslušníků Muslimského bratrstva v roce 1972 saúdskoarabským králem. Její členové usilují o pronikání do veřejného života evropských zemí a účast v občanském životě. Po 11. září 2001 bylo konečně vzato v úvahu, co už dlouho o této organizaci říkali bezpečnostní analytici poukazující na její podezřelé aktivity. Američané pak žádali Saúdskou Arábii, aby tuto organizaci zrušila. Muneeb Hasan Alrawi tehdy psal saúdskoarabskému králi žádost, aby americkému tlaku nepodléhal, což se pak skutečně stalo. Lhoťan ve své knížce uvádí překlad této žádosti. Upřesňuje též, že představitelé WAMY oslavují vrahy izraelských civilistů a považují zničení Izraele za předstupeň vítězství islámu nad Evropou. Úřad na ochranu ústavy Bádenska-Württenberska poukazuje na antisemitismus šířený WAMY v Německu. Například v textu Taudjihat Islamiya, vydaném pro německé muslimy, se píše, že rodiče mají učit své děti nenávidět Židy.

I aktivity WAMY mimo Evropu jsou vedeny s cílem čelit vlivu demokracie, Západu a křesťanství. Například dle oficiálních webových stránek www.wamy.org je hlavním cílem této organizace v Africe boj proti šíření křesťanství.

Autor vysvětluje, že potom, co toto vše poznal, neviděl jinou možnost než buď muslimskou komunitu opustit, nebo se snažit využít dosaženého vlivu v rám-

ci islámské nadace k podpoře těch zdejších muslimů, kteří usilují o reformu své komunity. Původně dával přednost druhé volbě. Ukázalo se ale, že čím více usiloval podporovat reformní muslimy, tím víc vyvolával odpor jak Ústředí muslimských obcí, tak i řadových muslimů. Bylo mu řečeno, že škodí zájmům a strategii muslimů v České republice. Když mu pak Muneeb Alrawi otevřeně řekl, že si má vybrat a „buď muslimskou komunitu opustit, nebo držet hubu a krok,“ tak nakonec, v roce 2012, skutečně muslimskou komunitu opustil.

Lhoťanova knížka přináší velmi důležité informace. Měla by zajímat nejenom všechny čtenáře našeho časopisu, ale všechny ty, kteří nechtějí pasivně přihlížet postupnému ovládnutí Evropy islámem a zániku naší civilizace.

Knížka začíná vysvětlením termínu Eurabia. Autor píše, že jde o neologismus použitý nejspíš poprvé v knize „Eurábie: Euro-arabská osa“ britské spisovatelky a politoložky píšící pod přezdívkou Bat Ye’or, občanským jménem Gisele Littman. Mohu k tomu dodat, že ve výše zmíněné knize autorka reprodukuje titulní stránku časopisu Eurabia ze září 1975. Je na ní uvedeno, že časopis vydává Comité Européen de Coordination des Associations d’Amitié avec le Monde arabe, 16, rue Augereau, 75007 Paris (Evropský výbor koordinace sdružení pro přátelství s arabským světem, Augereau 16, Paříž).

Lhoťan upřesňuje, že termín Eurabia má vyjadřovat označení Evropy po úspěšném proběhnutí islamizačního procesu, který podle Bat Ye’or byl zahájen v šedesátých a sedmdesátých letech 20. století a dnes nabírá na síle.

Knížka pokračuje citáty představitelů radikálního islámu zdůrazňujících vůli se Evropy zmocnit a citáty mluvčích západních nadnárodních organizací vyjadřujících vůli rozbít „národní pospolitost“ evropských národů. Zahrnuje i citáty autorů zmiňujících přibuznost intelektuálních a morálních základů islámu a nacismu.

Uvádí současně procento muslimů v obyvatelstvu různých států Evropy podle Wikipedie a rozebírá demografický vývoj. Připomíná, že náš ekonomický model je postaven na zásadách, které jsou populačním propadem našich zemí ohrožovány. Podle Lhoťana máme možnost buď jít cestou pravice, která se tomu snaží čelit demontáží sociálního státu, nebo levice, která podporuje imigraci. Bez řešení populačního propadu by postupně došlo k vymření českého národa.

Je islamizace a s ní spojený vznik Eurabie mýtem nebo realitou, již právě prožíváme? Tuto otázku si pokládám od chvíle, kdy jsem si při poznávání islámu a muslimské komunity uvědomil, jak moc je islámská civilizace odlišná od křesťanské.

Samozřejmě by prostor Čech a Moravy nezůstal vylidněn, ale byl by zalidněn z přelidněných částí světa, tedy z islámských zemí.

Autor zmiňuje prohlášení předního muslimského duchovního Mohammada Ajída v mešitě Al-Aksá v Jeruzalémě ze září 2015. Muhammad Ajíd hovořil o dobytí Evropy skrze smíšená manželství s Evropankami a plození dětí muslimy. „Dá-li Alláh, budeme s nimi plodit děti a ovládneme jejich země. Budeme po nich dupat našima nohama. My je, s Alláhovou pomocí, udupeme.“ Vyzval muslimy, aby využili demografické krize Evropy a neschopnosti její společnosti bránit se islamizaci.

Autor říká, že tato prohlášení jsou znepokojivá hlavně proto, že byla pronesena na půdě třetí nejposvátnější mešity muslimského světa, a mohou tak sklidit mezi muslimy velký ohlas.

Autor ale nepředstavuje muslimy pouze jako hrozbu evropské civilizaci. V kapitole Islamizace je následkem, a ne příčinou krize naší společnosti říká: „Je to filozofie homosexuální, potratové a feministické lobby, která natolik ovlivnila fungování naší společnosti, že se začala rozpadat, vymírat a ztratila sílu k životu. A právě díky tomu dnes v Evropě expanduje islám.“

Autor kritizuje Martina Konvičku, zakladatele a vůdce hnutí „Islám v České republice nechceme“, protože prý zužuje problém imigrace pouze na imigraci muslimskou. Podle Lukáše Lhoťana „...příčinou islamizace je multikulturalismus, neomarxismus, liberalismus bez morálky a extrémní sekularismus.“ Autor říká, že už Antonio Gramsci (1891-1937), svého času generální tajemník italské komunistické strany, psal, že je třeba rozvrátit jednotlivé národní společnosti, protože kulturní hegemonie národa zachovává kapitalismus a brání vítězství marxismu. Gramsci prý též viděl v křesťanství, především v křesťanských církvích, největší překážku na cestě k vítězství marxismu.

Nevím, jestli by Gramsci mluvil tak i nyní, poté co papež jel na Kubu se sejit s vůdci jedné z posledních marxistických diktatur. Ale příčiny islamizace, jak je zde uvádí Lukáš Lhoťan, vnímám podobně. A jsem přesvědčen, že všichni dědici biblického poselství by se proti těmto negativním silám měli spojit a svorně proti nim bojovat.

*Martin Janeček je členem židovské obce, žije střídavě v Paříži a v Praze.
Psáno pro Slovo z Jeruzaléma.*

Jihomoravští školáci při návštěvě brněnské mešity u pana Alráviho (foto archiv p. Lhoťana, převzato z knihy)

Rekord

V Berlíně byl vytvořen nový rekord: v hotelu Estrel se šabatové večere zúčastnilo 2 322 židovských sportovců z celého světa, kteří se do německého hlavního města sjeli na 14. evropskou makabiádu. Tím překonali teprve rok starý rekord z Tel Avivu, kterého se účastnilo 2 226 osob.

Hotelový personál musel připravit dostatek stolů a servírovalo se na plastickém (košer!) nádobí. Nikoho nerušil ani fakt, že se mezi slavicí přimíchalo i několik plukovníků německé armády. Jak je při židovských oslavách obvyklé, netrvalo dlouho a došlo na zpěv a tanec. Rodinná atmosféra „pro celou mišpochu“ ostatně byla cílem organizátorů.

Servírovala se nejen tradiční jídla jako humus a gefilte fiš, ale také kuřecí prsíčka a losos, samozřejmě vše v košer kvalitě.

Hotel se na akci připravoval celý rok. Na rozlišení nádobí pro mléčné či masité pokrmy byly použity barevné nálepky, aby byly veškeré náročné rabínské požadavky dodrženy.

Tramvaj v Tel Avivu

Po té, co izraelské hlavní město učinilo s tramvají jen ty nejlepší zkušenosti, dostanou stejný dopravní prostředek i obyvatelé a návštěvníci Tel Avivu. Stavební práce v centru města již byly zahájeny. Na námitky obyvatel, obchodníků a zaměstnanců trpících zhoršenými podmínkami v důsledku stavebního ruchu odpovídá ministr dopravy Jisrael Kac faktem, že „rakevet hakala“ (jak se tramvaj hebrejsky nazývá) po svém dokončení naopak přispěje k atraktivitě přilehlých oblastí, jak dokazuje jeruzalémský příklad. Již byl stržen známý starobylý most Maariv v srdci úřednické čtvrti, což velmi zarmoutilo nostalgiky. Plánovaná trasa vede z Bat Jam jižně od Tel Avivu do Petah Tikva na severovýchod, kde se počítá se zatunelováním velkých úseků. Náklady jsou odhadovány na přibližně 11 miliard šekelů, což představuje asi 66 miliard korun českých.

Železnice Jeruzalém - Tel Aviv

Dlouho očekávané železniční spojení mezi Tel Avivem a Jeruzalémem, díky kterému se zkrátí čas cestování na 28 minut, pokročilo významně ke svému cíli. Byly totiž položeny první koleje, a to v západní části u údolí Ajalon. Tento projekt přijde na přibližně 7 miliard šekelů, tedy 42 miliard korun českých. 20 kilometrů z celkových 57 kilometrů trasy tvoří 8 mostů a 5 tunelů. Vlaky budou poháněny elektricky. Spojují stanici Ha hagana v Tel Avivu a novou stanici na kraji Jeruzaléma, která se buduje na ploše mezi současným autobusovým nádražím a kongresovým centrem.

Mezitím probíhají dokončovací práce také na negevské trase, která spojuje Aškelon a Beerševu. Ředitel izraelských železnic Boaz Cafir o ukončení tohoto projektu uvedl: „Negevská trasa je v první řadě sionistický projekt. Přímé spojení mezi Aškelonem a Beerševou přes Sderot, Netivot a Ofakim přispěje k hospodářskému rozvoji této jižní oblasti. Umožní spojení do regionu mladým rodinám a zlepší kvalitu života statisícům tamních obyvatel.“

foto: Aviram Valdman

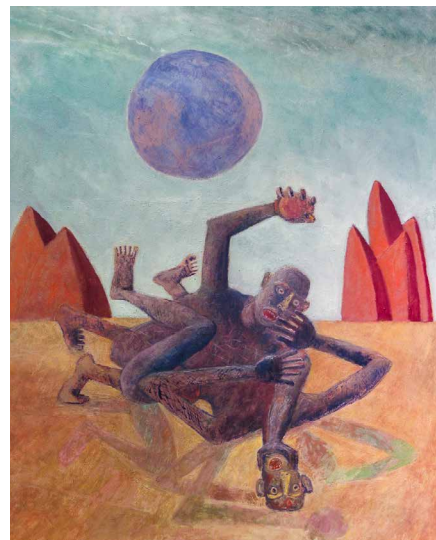
Ahmed a Josi u kávy

Jeruzalémské bienále 2015

Letošní ročník výtvarného bienále v Jeruzalémě přinesl výstavy mnoha současných zajímavých umělců. V galerii ve věži Davidova muzea představilo pět umělců projekt Jeruzalémské pasáže, jiná výstava prezentovala současné židovské umění z New Yorku, další se tematicky zabývala ženami Bible apod. Mezi vystavujícími byl i Avner Moriah s expozicí nazvanou Objasňování Bible. Ve svých dílech kombinuje zobrazování krajiny s ilustracemi týdenních čtení z Tóry, tedy parašot.

Ezechiášova pečeť

Izraelští archeologové našli pečeť biblického krále Ezechiáše. Podle archeologů je to poprvé, kdy byl při vědeckých výzkumech objeven znak nějakého krále Judeje nebo Samaří. Pečeť pochází z období před 2700 lety.

Vykopávky vedl Ejlal Mazar z Hebrejské univerzity v Jeruzalémě. Autorem nápisu na pečetě, která je menší než centimetr, je podle Mazara možná sám král. Ezechiáš vládl kolem roku 700 před naším letopočtem a v Bibli je popsán jako odvážný panovník, který se zasloužil o budování Jeruzaléma. „Nebylo po něm jemu rovného mezi všemi králi judskými před ním ani po něm,“ stojí o Ezechiášovi ve 2. knize Královské. Pečeť se našla při výkopech na úpatí jižní části valu, který obklopuje jeruzalémské Staré Město a kde byla za Ezechiášových časů skládka odpadu. Mazar se domnívá, že pečeť mohl někdo vyhodit z přilehlé královské budovy. Je na ní nápis ve staré hebrejštině a symbol slunce se dvěma křídly. Až po velmi důkladném průzkumu archeologové objevili

tečky mezi některými písmeny a teprve pak pochopili význam nápisu: „Patřící Ezechiášovi, synovi Achase, krále Judy“.

List Haarec k tomu píše, že ačkoli byl Ezechiáš vazalem Asýrie, je nejen v Bibli, ale i v asyrských kronikách líčen jako důvtipný panovník, jemuž se podařilo zachovat nezávislost Judského království i s Jeruzalémem. Z původního znaku, jímž byl okřídlený skarab coby symbol moci, království přešlo k okřídlenému slunci, což byl symbol boží ochrany. Tato změna potvrzuje podle některých odborníků informaci, podle níž Ezechiáš změnil osobní znak z vděčnosti Bohu za to, že se zotavil z moru, což je rovněž zaznamenáno v Bibli. Na zadní straně pečetě je patrný otisk slabých provázků, jimiž se svazovaly dokumenty psané na papýru. „Vždy se ptáme, do jaké míry jsou za biblickými příběhy fakta. Zde se dostáváme do těsné blízkosti jedné z postav, samotného krále,“ řekl Mazar.

Čtk

recept

Pikantní květák

- 1 květák rozdělený na větší růžičky
- 1 šálek citrónové šťávy
- 1 šálek převařené vody
- 1/4 šálku sójové omáčky
- 1/4 šálku olivového oleje
- 1 lžice pálivé červené papriky
- 1 lžice kuřecího vývaru
- černý pepř

Postup přípravy:

Tekuté ingredience, tedy citrónovou šťávu, vodu, sójovou omáčku a olivový olej společně povaříme, přidáme papriku. Přidáme květák a necháme odpařit tekutinu.

Ochutnáme!

Je možné servírovat teplé i studené.

Takto připravený květák je ideální při dietě, neboť již při malém množství může utišit hlad. Je vhodný také jako příloha k masu.

Podáváme-li dětem, nepoužijeme pálivou papriku.

Setkání hrdinů v Hradci Králové

vlevo shora:
Avigdor Kahalani
Tomáš Pojar
Gary Koren

„To víte, že jsem měl strach...“
vyprávěl generál Kahalani

„Každý z vás má u nás v baru v Tel Avivu
zadarmo jedno pivo, přijďte!“
Sobo blues band

Brundibár v podání Boni Pueri

19. ročník kulturně-společenského projektu Dny pro Izrael Křesťanského centra Sion v Hradci Králové vyvrcholil v pondělí 12. 10. slavnostním galavečerem

Pozvání na něj přijal brig. gen. Avigdor Kahalani, legenda a hrdina války Jom Kipur, která vypukla v roce 1973, kdy na Izrael zaútočily syrské tanky. Generál Kahalani se s diváky podělil o svůj silný životní příběh, o vzpomínky na válku a zázračný úspěch izraelské armády, která se ubránila značné tankové přesile Sýrie. Prozradil i další zajímavosti ze svého života, přiznal například boj se strachem, jemuž čelil při návratu do tanku po více než ročním pobytu v nemocnici, kde po vážném zranění a popálení na 60 % těla absolvoval 17 operací. Jeho životní motto: „Život je příliš krátký, nečekej na zítřek a začni si plnit své sny ještě dnes“ ho dovedlo mj. na pozici ministra obrany a přimělo ho k napsání několika knih či textů k písním. Kahalaniho knihu Tanky, které zachránily Izrael, si na galavečeru zakoupily desítky hostů, aby si ji přímo na místě v rámci autogramiády, která probíhala o přestávce a po skončení programu, nechaly podepsat samotným autorem.

Letošní ročník je unikátní tím, že si připomínáme 25. výročí od obnovení česko-izraelských diplomatických vztahů. Toto téma otevřeli další dva hosté večera – Tomáš Pojar a Michael Žantovský – bývalí velvyslanci ČR v Izraeli. Otec T. Pojara byl navíc prvním velvyslancem v Izraeli po pádu železné opony a M. Žantovský byl přítomen první zahraniční cestě prezidenta Václava Havla, která směřovala právě do Izraele.

Zástupcem izraelské kultury byla letos špičková blues-rocková kapela Sobo Blues Band, jejíž domovskou scénou je proslulý music bar Mike's place v Tel Avivu. Právě nedávno vyšel v České

republice stejnojmenný komiksový příběh, jehož děj se točí kolem teroristického útoku spáchaného na tento bar v roce 2003. Účastníci galavečera si mohli knihu na místě zakoupit a nechat podepsat frontmanem Sobo Blues Band, který se stal předlohou jedné z postav tohoto komiksu.

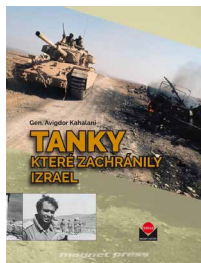
Silným zážitkem bylo vystoupení chlapců z Českého chlapeckého sboru Boni pueri a jejich pojetí dětské opery Brundibár, kterou kdysi zpívaly děti v terezínském ghettu.

Za organizátora akce promluvil tradičně ředitel Centra Sion Denis Doksanský. Jeho slova se dotýkala především současné kritické situace v Izraeli, kdy dennodenně dochází k teroristickým útokům ze strany Palestinců.

Na něj následně navázal každoroční účastník galavečera – velvyslanec Státu Izrael v České republice JE Gary Koren s poděkováním za podporu Izraele, která je zvláště v této době útoků na izraelské obyvatelstvo velmi potřebná.

Za podporu projektu děkují organizátoři firmě Ageus Reha, s. r. o. (výrobci pomůcek pro vozíčkáře), Velvyslanectví Státu Izrael v ČR, Městu Hradec Králové, Královéhradeckému kraji, Nadačnímu fondu obětím holocaustu, Kongresovému centru Aldis a Knihovně města HK.

Kateřina Hegerová
Sion Hradec Králové

TANKY, KTERÉ ZACHRÁNILY IZRAEL

Avigdor Kahalani je žijící národní hrdinou a legendou Izraele. Tento voják a politik vystudoval mechaniku, historii, politiku a vojenství v Izraeli, a také Vojenskou akademii v Kansasu, USA. V roce 1967 za takzvané šestidenní války velel tankové rotě, která jako první prolomila egyptskou obranu na severu Sinajského poloostrova. Jeho tank měl poškozený kanón, ale Kahalani neopustil své vojáky a v boji pokračoval, dokud tank nedostal přímý zásah. S těžkými popáleninami pak téměř rok strávil v nemocnici. Za své hrdinství obdržel čestnou medaili. Po návratu se mu podařilo zlomit odpor lékařů a vrátil se do aktivní služby u prestižní tankové brigády. V roce 1973, jen několik dní před vypuknutím války na Jom Kipur, byla 7. brigáda přemístěn z nitra Sinajské pouště na sever Izraele, na Golanské výšiny, z jejichž vrcholů Syřané odstřelovali a zabíjeli židovské zemědělce. Kahalani již jako velitel praporu se svými vojáky dokázal v krvavé bitvě udržet frontovou linii i proti mnohonásobné přesile. Podařilo se mu nejen zabránit průniku syrských a iráckých tanků do nitra Izraele, ale při protiútku proniknout hluboko do nitra Sýrie. Po skončení bojů zůstalo na syrské straně Golanských výšin mnoho zničených syrských tanků a údolí bylo přejmenováno na Emek Ha-Bacha (Údolí slz). Za svou statečnost v této bitvě a za mimořádné velitelské schopnosti obdržel nejvyšší izraelské vojenské vyznamenání, medaili Za hrdinství.

Kahalani je také činný v politice. Od roku 1996 vykonával funkci ministra vnitřní obrany. Od roku 2007 je šéfem Organizace pro vojáky.

MIKE'S PLACE

V těsném závěsu po své americké premiéře vyšel letos v českém překladu komiks Mike's Place, který popisuje příběh stejnojmenného baru. Mike's Place v Tel Avivu byl známý jako oáza živé muziky a multikulturní přátelské atmosféry. Během druhé intifády na něj však byl spáchán teroristický útok, který za sebou zanechal tři mrtvé a padesát zraněných. Shodou okolností zrovna v té době o baru natáčeli dokument Američan Jack Baxter a izraelský absolvent pražské FAMU Jošua Faudem. Kamera tak zachytila dny předcházející útoku, samotnou tragickou událost i týdně poté, kdy celý tým Mike's Place čelí traumatu upevněným odhodláním vybudovat místo unikátní svým přátelským prostředím. Vzniklý dokument Blues by the Beach sbíral ocenění po celém světě.

Deset let poté se tvůrci filmu rozhodli zpracovat i širší pozadí událostí v komiksu Mike's Place: Pravdivý příběh o lásce, blues a teroru v Tel Avivu.

Am Jisrael Chaj – Izrael žije v Karlových Varech

Česká pobočka ICEJ uspořádala ve spolupráci s Židovskou obcí Karlovy Vary již po jedenácté veřejné setkání, které sleduje dva cíle. Jedním je připomenutí nacistického pogromu známého pod názvem „křišťálová noc“, druhým pak oslava života, jež má podtrhnout neúspěch všech genocidních snah: izraelský národ žije.

Plné života jsou také vzájemné vztahy partnerských měst. Díky současnému primátorovi města Karlovy Vary Petru Kulhánkovi, který se akce v kině Drahomíra pravidelně účastní, byla před třemi lety podepsána oficiální smlouva zakládající partnerství mezi Karlovými Vary a letoviskem Eilat na břehu Rudého moře. Od té doby se uskutečnila už řada výměnných zájezdů a informování o nich formou fotografií nebo videí se stává pravidelnou součástí každoroční akce. Letos jsme měli možnost slyšet hru na dudy Lubora Hanky z folklorního souboru Dyleň, který se krátce předtím z Izraele vrátil, a také záběry z cesty potápěčů a fotbalistů. Tradičně dobré vztahy citoval ve svém projevu i izraelský velvyslanec Gary Koren, který připomněl, že Karlovy Vary byly v meziválečné době dějištěm dvou světových sionistických kongresů.

Letos byl sál kina Drahomíra zaplněn téměř 100 občany, potěšilo silné zastoupení místních církví všech denominací. Za všechny krátce promluvil o vztazích křesťanů k Židům farář husitské církve ze Sokolova Lukáš Bujna. Do historie židovské rezistence nás zavedl pan Václav Šrámek, který hovořil o svém pátrání po židovských vojácích z Karlovarska, kteří bojovali v exilových armádách. Na závěr jsme shlédli reportážní sestřih z letošního pochodu Vrba-Wetzler Memoriálu, který byl zároveň pozvánkou k účasti na jeho příštím ročníku.

ICEJ

Dny pro Izrael na Moravě

V prvním listopadovém týdnu hostila tři moravská města sérii akcí, která si už zaslouží přívlastek tradiční. Den pro Izrael proběhl v Prostějově, Olomouci a v Brně v současném formátu počtvrté, ale veřejná shromáždění organizovaná místními křesťanskými církvemi ve spolupráci s Mezinárodním křesťanským velvyslanectvím Jeruzalém (ICEJ) probíhají na Moravě už dvanáct let. Jejich cílem je deklarovat a vysvětlovat, proč dnes stojíme za Izraelem.

Mozaika letošních témat sahala od středověké historie až po žhavou současnost. Daniel Žingor, hlavní organizátor akce, si připravil historický exkurz z dějin Židů v českých zemích. Připomenul jejich vypovězení z královských měst roku 1454, které platilo téměř 400 let. Důsledkem nuceného odchodu Židů z královských měst pak mimo jiné bylo, že se usadili v menších městech. Proto vznikly na Moravě významné židovské obce ve městech jako Mikulov, Holešov, Uherský Brod, Třebíč a dalších.

Konkrétním podnětem k vypovězení Židů z Olomouce bylo tehdy působení františkánského mnicha Jana Kapistrána, který vynikal protižidovskou horlivostí. Na tomto příkladu jsme si připomněli neblahé plody antijudaismu praktikovaného středověkou církví a provinění na Židech, za které se dosud nikdo neomluvil. Teprve v posledních desetiletích, po tragédii šoa a vzniku státu Izrael, dochází v církvi ve vztahu k Židům k obratu.

Mojmír Kallus informoval o tradici dobrých vztahů mezi Českou republikou a židovským státem, která sahá až do počátků Československa a je spojena s osobou Tomáše Garrigue Masaryka. Jeho angažmá v záležitostech Židů začalo na přelomu století s Hilsnerovou aférou, kdy se tehdejší profesor filosofie neváhal postavit proti většinovému veřejnému mínění, které věřilo středověké krevní pomluvě obviňující Židy z používání křesťanské krve do macesů. Masaryk, podobně jako v případě

Vyjadrenie solidarity s Izraelom v Bratislave

Takmer 300 ľudí sa zišlo v stredu 28. októbra 2015 v centre Bratislavy, aby verejne vyjadrili podporu Izraelu v čase pokračujúcich teroristických útokov voči obyvateľstvu židovského štátu. Podujatie, ktoré podporilo viacero osobností politického a spoločenského života na Slovensku, zorganizovala slovenská pobočka Medzinárodného křesťanského veľvyslanectva Jeruzalem (ICEJ Slovensko).

Po slovenskej a izraelskej hymne sa prítomným prihovorel predseda ICEJ Slovensko Peter Švec, ktorý prečítal spoločné vyhlásenie podpísané do začiatku večerného zhromaždenia štrnástimi osobnosťami a reprezentantmi rôznych křesťanských organizácií pôsobiacich na Slovensku.

Vyhlásenie bolo sformulované do podoby otvoreného listu adresovaného veľvyslanecovi štátu Izrael na Slovensku Alexandrovi Ben Zvimu, ktorý si list osobne prevzal priamo na podujatí. ICEJ Slovensko ponúklo možnosť pre podpis listu, v prípade záujmu, aj osobnostiam verejného života na Slovensku.

Účastníkom akcie, ktorú moderovala Ľuba Lesná, sa po veľvyslanecovi Izraela prihovoreli podpredsedovia NR SR Ján Figel, Erika Jurinová a poslanec parlamentu Anton Martvoň. Zhodli sa, že Slovensko má dôvod pre podporu Izraela ako jedinej stabilnej demokracie na Blízkom východe.

Za Ústredný zväz Židovských náboženských obcí na Slovensku vystúpil jeho čestný predseda Pavol Traubner. Zdôraznil, že Izrael sa musí a bude brániť voči teroristickým útokom. O situácii v Izraeli hovoril bezpečnostný analytik Ivo Samson.

Na záver podujatia jeho účastníci pri živom speve Jany Orlickej spoločnými silami vytvorili na dlažbe námestia z horiacich sviečok obrazec Dávidovej hviezdy s polomerom viac ako päť metrov. Ešte dlho po skončení tohto pokojného zhromaždenia znela Hlavným námestím v Bratislave židovská hudba.

Od začiatku stáli za vyhlásením štrnásti lídri křesťanských cirkví a organizácií na Slovensku. Ich počet sa neskôr rozrástol na celkovo 20. Iniciatíva mala občiansky charakter a s jej znením sa stotožnilo aj 22 osobností slovenského politického a spoločenského života. Následne sa elektronickou i papierovou formou za necelých päť dní, bez zvláštnej kampane, vyzbieralo ďalších 1 125 podpisov.

rukopisů, neváhal pro pravdu zastávat nepopulární postoje. Po vzniku Československa se Židé těšili plně rovnoprávnosti a antisemitismus zůstal až do konce první republiky společensky nepřijatelný.

Po válce se syn prvního prezidenta Jan Masaryk jako ministr zahraničí významně zasloužil o československou vojenskou pomoc vznikajícímu státu Izrael, která je dodnes na straně Izraele vděčně připomínána. V době komunistické nadvlády byly diplomatické vztahy nuceně přerušeny, ale po revoluci se tradice přátelských kontaktů okamžitě obnovila. Jedna z prvních zahraničních cest Václava Havla vedla do Jeruzaléma a obnovení diplomatických styků s tímto státem bylo jednou z jeho priorit. Od té doby již čtvrt století tyto vztahy rozkvétají v mnoha oblastech.

Daniel Haslinger, majitel cestovní agentury Olive Travel, pak seznámil přítomné s nejnovějším vývojem v oblasti, zejména

se situací v Sýrii a Iráku a postupem tzv. islámského státu. Dotkli jsme se také nejnovější vlny teroru proti Židům v Izraeli. Jako každý rok se tedy mohli posluchači podrobně dozvědět o nejzávažnějších událostech, k nimž za poslední období v regionu došlo.

Podstatnou součástí těchto diskusních pořadů jsou dotazy a připomínky z publika. Také letos jsme vyslechli často velmi fundované příspěvky a poučené dotazy, které doplňují úvodní prezentace. Návštěvníci oceňují volbu různorodých témat, přehled o událostech i osobní zkušenosti přednášejících. O jejich zájmu svědčí stoupající účast, která v Olomouci překročila 110 lidí, v Brně dosáhla asi 85 a v Prostějově 40. Příští rok chtějí organizátoři ve stejném termínu sérii dnů pro Izrael opakovat.

ICEJ

Medzi verejne známe osobnosti, ktoré sa podpísali pod list veľvyslancovi Izraela v SR ako napríklad herci M. Lasica, M. Labuda, šéfredaktor týždenníka „týždeň Š. Hríb, M. Vášáryová, riaditeľ Nadácie pre otvorenú spoločnosť J. Orlovský, Z. Furková, A. Hryc, politici J. Figel', poslanci Národnej rady SR A. Martvoň, P. Osuský, učiteľ a aktivista, držiteľ ocenenia Biela vrana V. Crmoman, či psychiater, spisovateľ a občiansky aktivista P. Hunčík, ale aj spisovateľa A. Baláž a Š. Kuzma, pribudli aj karikaturista Mikuláš Sliacky, alebo Pavol Demeš, bývalý minister zahraničných vecí SR a ďalší.

Opätovné odovzdanie listu s aktualizovaným zoznamom signatárov prebehlo v úvode slávnostnej recepcie, ktorú v Bratislave usporiadal Alexander Ben-Zvi na záver svojej diplomatickej misie v SR. „Naša krajina sa touto občianskou iniciatívou zaradila k ďalším štátom, ktoré prejavili solidaritu so židovským štátom. Spolu sme takto zaslali 1 167 individuálnych prejavov sympatií Slovákov do Izraela,“ povedal za organizátorov Peter Švec.

Na záver si kladie otázku, či je tento počet na päťmiliónovú krajinu adekvátny. „Aj my by sme sa tešili vyšším číslom. Robili sme to prvýkrát. Médiá o tom, s výnimkou Delet-u, neinformovali. Prakticky za tým stál mikro tím dobrovoľníkov ICEJ Slovensko a pár ľudí pribežne pomáhala,“ dodáva.

„Chceme vám poďakovať za každý podpis a odvahu vyjadriť priazeň štátu Izrael. Sme svedkami prejavov celosvetovej solidarity s Parížom po masívnych teroristických útokoch na bezbranných ľudí. Francúzsku oprávnené patrí plná spoluúčasť našich srdiec na ich žiaľ! Ako ICEJ Slovensko sa domnievame, že rovnaký prejav solidarity si zaslúži aj Izrael, kde teroristické útoky sú, žiaľ, takmer každodennou rutinou. EÚ a Izrael sú rovnakými terčmi islámského teroru a mali by spolupracovať nielen pri jeho odsudzovaní, ale predovšetkým pri prevencii jeho prejavov,“ uzavrel Švec.

Pripravil Kamil Maljarčík, tajomník ICEJ Slovensko

Text vyhlásenia ICEJ Slovensko sformulovaný do listu veľvyslancovi štátu Izrael na Slovensku p. Alexandrovi Ben-Zvi: Bratislava, 28. 10. 2015

Vaša excelencia, vážený pán veľvyslanec,

so znepokojením sledujeme aktuálnu vlnu zákerých teroristických útokov palestínskych militantov namierených na bezbranné obyvateľstvo Izraela. Začalo sa to 1. októbra zavraždením dvoch dospelých ľudí, rodičov, pred zrakmi ich štyroch detí v oblasti Samárie (tzv. Západný breh Jordánu). Pokračovalo to zabitím dvoch nevinných Židov prechádzajúcich Starým mestom Jeruzalema v sobotu 3. októbra na záver Šabatu. Sme zarmútení z opakujúcich sa a neutíchajúcich desivých scén, ktoré doteraz pokračujú v rôznych častiach židovského štátu. Obeťami útokov, podnecovaných rôznymi extrémistickými islamskými skupinami, sú aj cudzinci.

V druhej polovici októbra prišla správa, podľa ktorej UNESCO (Organizácia Spojených národov pre vzdelávanie, vedu a kultúru) hlasovaním rozhodlo o moslimskom charaktere dokazateľne prvej židovskej nehnuteľnosti – jaskyni Machpele. Ide o miesto posledného odpočinku Abraháma a Sáry, Izáka a Rebečky, Jákoba a Ley. Takéto rozhodnutie je jasným pokusom o manipuláciu historických faktov a neprípustnú zmenu charakteru tejto pamiatky z čias Heroda Veľkého. Miesto posledného odpočinku patriarchov je pritom detailne popísané v Starom zákone, ktorý je jedným z pilierov slobodnej civilizácie a výhradne hebrejský pôvod miesta dokazujú aj iné historické pramene doby.

Sme si vedomí, že pozornosť Európy a sveta je aktuálne rozptýlená do množstva pribúdajúcich a vážnych problémov. Zároveň vieme, že konflikt, ktorého centrom je Izrael, má viac odtieňov. No násilie na Židoch je zlou predzvesťou a my nechceme, ako generácie pred nami, prepásť šancu k pozdvihnutiu svojho hlasu. Hovoríme jasné NIE hrubému násiliu v uliciach miest Izraela a klamstvu v jeho aj v našej histórii. Na zemi je dosť miesta pre každý národ, etnikum, menšinu aj jednotlivca bez ohľadu na farbu pleti, vierovyznanie, či názor. Ale ak niekto buduje svoju identitu na násilí a klamstve, sám sa vyraduje z civilizovanej spoločnosti.

Vyjadrujeme plnú podporu a solidaritu s Izraelom ako demokratickým a slobodným štátom!

Tisíce křesťanů se zúčastnily oslav Svátku stánků v Jeruzalémě

Michael Hines, Estera Wieja, Aaron Hecht

„Bible je plná příběhů velkých reformátorů“, prohlásil ve svém zahajovacím projevu na oslavě sukótu Jürgen Bühler, výkonný ředitel ICEJ. Téma reformace bylo hlavním heslem celé pětidenní akce, která se konala v basketbalové Pais aréně v Jeruzalémě a jíž se zúčastnilo na pět tisíc poutníků z 85 zemí světa.

Otázka reformace církve jako návratu k původnímu Božímu slovu byla ilustrována na příkladu starozákonních králů Chizkijáše a Jošijáše nebo poexilních vůdců Ezdráše a Nehemjáše. Reformace je výzvou, „aby se lid vrátil k Bohu“, připomněl mezinárodní ředitel ICEJ Juha Ketola.

Už je tomu téměř 500 let, co Martin Luther přibil na dveře kostela ve Wittembergu svých 95 tezí a zahájil tím éru protestantské reformace. Stejně jako mnozí jeho následovníci byl přesvědčen o důležitosti Bible pro život věřícího. Brzy se Boží slovo dostalo do rukou milionů lidí po celé Evropě a proměnilo církev, ale také inspirovalo moderní misii, která přinesla evangelium do všech koutů světa.

Jürgen Bühler poznamenal, že centrum evangelikálního křesťanství se v posledních desetiletích posunulo na jižní polokouli. „Průměrného křesťana dnes nenajdete v severní Americe nebo v Evropě, nýbrž v čínském Pekingu, brazilském Sao Paulu, nigerijském Lagosu nebo filipínské Manile. Kdo tato místa jednou navštíví, nezůstane na pochybách, že křesťanství je největší a nejrychleji rostoucí náboženství na světě.“

Výsledkem toho je, že dnes žijí na světě stovky milionů křesťanů ze zemí mimo tradiční Západ, kteří poznávají, že mají „přirozenou vazbu k židovskému národu“. Toto povědomí získávají na základě jasných poselství Bible. A tak stejné Písmo, které reformátoři v 16. století dali k dispozici obyčejným lidem, dnes působí další reformaci: změnu pohledu na Izrael a postoje k němu.

„Před touto reformací nyní stojíme,“ prohlásil Malcolm Hedding, bývalý výkonný ředitel ICEJ. „Obnova Izraele je svědectvím o tom, že Bůh jedná mezi národy a připravuje svět na největší událost v dějinách: návrat Ježíše z Nazareta.“

A protože reformace znamená zlepšení, musíme každý začít u sebe. „Jestliže tě tvá víra nic nestojí, patrně za nic nestojí,“ povzbuzoval věřící Jihoafričan Angus Buchan. „Reformace vyžaduje změnu!“

Celá akce začala jako vždy večerním shromážděním v Ein Gedi na poušti u Mrtvého moře. Velkolepá show, plná barev, hudby a vyznání víry, je opravdovou pastvou pro oči i ducha. Vlastní program v Jeruzalémě byl zahájen naopak nenápadně bohoslužbou u zahradního hrobu. Na místě, které alternativní tradice spojuje s Golgotou, vnímali věřící Boží přítomnost. Večeři Páně společně sloužili dva pastoři arabského a židovského původu, Salim Šalaš z Nazareta a Daniel Jahav z Tiberias. „Jak je požehnané, když jsou bratři v jednotě,“ citoval Daniel Žalm 133 a dodal: „To je možné jedině díky kříži. V Kristu jsme jedno.“ Poté hovořil čínský pastor známý jako bratr Jun. Byl vedoucím podzemní církve a pro svou víru byl pronásledován, mučen a vězněn. O svých nelehkých zkušenostech dokáže mluvit s úsměvem. „Měl jsem vidění od Pána, že Čína se stane vesnicí evangelia, a tak když pro mě policie přišla a ptala se, odkud jsem, řekl jsem jim: z vesnice evangelia. Nemohli to nikde na mapě najít.“

Večerní program v aréně osobně navštívil izraelský prezident Reuven Rivlin, který poděkoval křesťanům za podporu Izraele a citoval proroka Zachariáše, podle něhož Židé po návratu do své země budou slavit sukót spolu s pohanskými národy.

Jedním z vrcholů této každoroční křesťanské oslavy byl opět pochod Jeruzalémem, jehož se zúčastnily tisíce poutníků v barevných kostýmech, s vlajkami svých zemí a různými transparenty. Více jak dvě hodiny procházeli tito křesťané uličkou lásky: svolávali na kolemstojící Židy lásku a požehnání a z hustého špalíru domácích všech věků a náboženských odstínů se jim dostávalo stejné odpovědi.

A tak příští rok znovu v Jeruzalémě! Oslava Svátku stánků se koná od 16. – 21. října 2016.

Indie mění postoj k Izraeli

Posláním Mezinárodního křesťanského velvyslanectví je vycházet z Jeruzaléma ke všem národům a hlásat Boží slovo: „Slyšte, pronárody, Hospodinovo slovo, na vzdálených ostrovech oznamte toto: Ten, který rozmetal Izraele, shromáždí jej, bude jej střežit jako pastýř své stádo.“ (Jer 31:10) Tak chceme připomínat národům, že Bůh sám shromažďuje svůj lid do jeho staré vlasti. Bible také dosvědčuje, že v této zemi je Bůh povede jako pastýř a celý národ vykoupí (Ez 36:22-31, Řím 11:26-29).

A tak jsem s tímto slovem v srdci a v ústech v červnu cestoval do Indie, abych tamnímu lidu potvrdil, že Bůh svou nadpřirozenou mocí chrání a udržuje při životě židovský národ po celá tisíciletí až dodnes.

Společně s indickým národním ředitelem ICEJ, který se jmenuje Meka Padma Rao, ale je znám jako „pastor Dany“, jsme během týdne navštívili šest indických států. Po hlavním městě Dillí jsme navštívili města Bangalúr, Hajdarabád, Vidžajavada, Ahmedabád a nakonec Mumbai. Všude jsme kázali Boží slovo a měli obecenství s místními věřícími. Setkali jsme se s řadou místních pastorů a zástupců ICEJ z různých států indické federace. V každém městě jsme se nejprve sešli s duchovními vůdci reprezentujícími tisíce věřících a poté jsme sloužili na shromážděních, jichž se nezděrně účastnilo až

1000 lidí. Pán potvrzoval své slovo i znamením, když bylo během shromáždění uzdraveno několik nemocných.

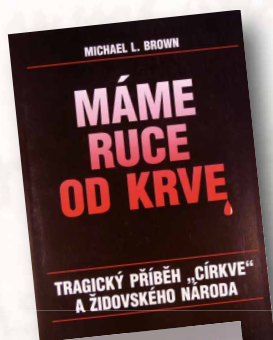
Díky pilné práci pastora Danyho má již ICEJ zastoupení ve 25 z 29 indických států. Prosíme, abyste se za nás nadále modlili, abychom vstoupili do všeho, co pro nás Bůh v tomto miliardovém národě připravil. Modlete se, aby křesťané byli zdrojem požehnání v Indii i pro Izrael a abychom dokázali hrát roli mostu mezi indickou církví a Izraelem.

V současné době jsou i oficiální vztahy mezi Indií a Izraelem na historicky nejlepší úrovni. Obe země mají bohaté hospodářské a obchodní styky a indičtí představitelé považují židovský stát za klíčového partnera. Indický prezident Pranab Mukherdží letos v říjnu uskutečnil vůbec první prezidentskou návštěvu Izraele a hovoří se o tom, že přijede také premiér Narendra Modi. Indie, která byla od svého vzniku jako nezávislý stát vždy součástí tzv. hnutí nezúčastněných zemí, tradičně podporovala Palestince. Letos poprvé změnila svůj postoj a hned třikrát se v OSN zdržela hlasování o rezolucích odsuzujících Izrael. Také tento vývoj stojí za modlitby.

Juha Ketola, mezinárodní ředitel ICEJ; přel.: -mk-

NABÍDKA HODNOTNÉ TEMATICKÉ LITERATURY ZA ZVÝHODNĚNÉ CENY

Michael L. Brown

„Máme ruce od krve – tragický příběh církve a židovského národa“

Tato kniha přináší podrobný přehled tragické historie křesťansko-židovských vztahů, od prvních protizidovských výroků a činů církve až po hrůzy šoa. Nevyhýbá se ani zkoumání protizraelských postojů a protizidovských předsudků mezi dnešními křesťany.

Formát: 15 × 20,5 cm Rozsah: 224 stran Obvyklá cena: 169,00 Kč **Naše cena: 149,00 Kč**

Marwin R. Wilson

„Náš otec Abraham – židovské kořeny křesťanské víry“

Tato kniha velmi podrobně probírá dějiny církve z hlediska vztahu k židovství, seznamuje s podstatou židovského myšlení, navrhuje aplikace vhodné pro dnešní církve. Obsahuje velké množství údajů. Nezbytná pomůcka pro vážné studium, východisko pro dialog s Židy.

Formát: 14,4 × 20,4 cm Rozsah: 380 stran Obvyklá cena: 240,00 Kč **Naše cena: 199,00 Kč**

Ludwig Schneider

„Stokrát o Izraeli – co jste vždycky chtěli vědět“

Tato velmi čtivá kniha přináší sto odpovědí na časté a kontroverzní otázky o Izraeli, zemi i lidech, náboženství i politice. Autor je židovský žurnalista německého původu, který žije více než čtyřicet let v Jeruzalémě a je známý jako vydavatel časopisu „Nachrichten aus Israel“. Své bohaté zkušenosti vtělil do této knížky, která je vhodná pro čtenáře každého zaměření.

Formát: 14,5 × 20,8 cm Rozsah: 68 stran Obvyklá cena: 49,00 Kč **Naše cena: 45,00 Kč**

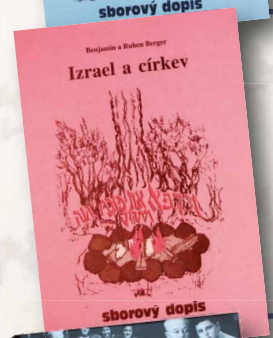

Benjamin a Ruben Berger

„Připravte Pánu cestu – církev Ježíše Krista v poslední době, její příprava a pověření“

Kdo zná trochu Bibli, ví, že probíhající návrat izraelského národa do země otců je jedním z nejpozoruhodnějších znamení času a významným upozorněním na to, že máme chápat naši dobu jako dobu poslední. Cílem knihy je povzbuzení, abychom se vydali na jedinou smysluplnou cestu jednoznačného následování Krista.

Formát: 14,7 × 20,7 cm Rozsah: 52 stran Obvyklá cena: 35,00 Kč **Naše cena: 29,00 Kč**

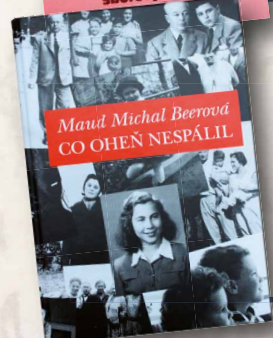

Benjamin a Ruben Berger

„Izrael a církev“

V nezbytném procesu obnovy vztahu mezi církví a Izraelem jsou přednášky bratrů Bergerových nesmírně vítanou pomocí. Pomáhají nám znovu objevit Židy jako ty, kteří jsou Bohu milí, a vedou nás k vděčnosti za Boží plán, jehož pevnou součástí je židovský národ a k němuž jsme mohli být z Boží milosti připojeni i my.

Formát: 14,7 × 20,7 cm Rozsah: 48 stran **Naše cena: 19,00 Kč**

Maud Michal Beerová

„Co oheň nespálil“

Autobiografické vzpomínky židovské rodačky z Prostějova na rodinu, události šoa, pobyt v Terezíně i na nový poválečný život v Izraeli. Čtivá kniha plná zajímavých informací, v níž nechybí četné dobové fotografie.

Formát: 16,3 × 23,5 cm Rozsah: 206 stran **Naše cena: 230,00 Kč**

Objednávky adresujte do kanceláře ICEJ, kde s Vámi domluví podrobnosti:

tel: 272 732 636 (Po–Pá), e-mail: icej@ecn.cz

novinka
v naší nabídce

Pláč egyptského vládce

Dr. Jürgen Bühler

Židovská tradice rozeznává ve Starém zákoně dva hlavní typy Mesiáše. Znamější je osoba krále Davida. Židé i křesťané vidí Mesiáše jako velkého Krále Izraele. Lidé nazývali Ježíše „synem Davidovým“, čímž dávali najevo, že uznávají jeho mesiášský nárok.

Existuje však ještě jeden typ Mesiáše, jenž je méně známý, ale jehož paralely s Ježíšovým životem jsou stejně nápadné. Je to Josef, Jákobův syn, jehož život je zapsán v první knize Mojžíšově, kapitolách 37-50.

Mesiáš, syn Josefův

Talmud v traktátu Sanhedrin hovoří o Mesiáši synu Josefovu (Mašiach ben Josef) velmi pozoruhodným způsobem. Pasáž zmiňuje Zachariášovo proroctví, které předpovídá, že Izrael bude naříkat, „jako se naříká nad smrtí jednorozeného“ (Zach 12:10). V tomto kontextu odpovídá Talmud na otázku: „Jaký byl důvod tohoto naříkání?“ takto: „To kvůli Mesiáši, synu Josefovu, který byl zabit“. Talmud také vysvětluje, proč byl zabit: kvůli „lidskému sklonu ke zlému“. Po této pasáži následuje modlitba za vzkříšení.

Josefův život obsahuje mnoho podivuhodných paralel s životem Ježíše a jeho silný příběh vrcholí smířením Josefa s jeho bratry, Jákobovými syny.

Prototyp trpícího a vzkříšeného Krista

S Josefem se poprvé setkáváme, když je mu 17 let (Gen 37). Talentovaný mladík se stal otcovým oblíbencem, a proto mu jeho bratři záviděli a dokonce ho nenáviděli. Když Josef nemoudře vyprávěl doma o svých snech, v nichž se mu klaněli bratři i rodiče, jejich nenávisť dosáhla takové míry, že mu ani neodpovídali na pozdrav a začali se smlouvat, že ho zabijí.

Své plány začali uskutečňovat a Josefa na poslední chvíli zachránil před smrtí jeden z bratrů, ovšem pouze proto, aby jej prodali pohanům. Josefa prodali za 20 šekelů karavaně Izmaelitů, kteří vezli kořeny do Egypta. Otcí Jákobovi pak namluvili, že jeho milovaný syn byl roztrhán divokou zvěří. Josef se dostal do Egypta jako otrok a nakonec skončil na základě falešného obvinění v egyptském vězení.

Josef byl z tohoto nejponížejšího postavení zázračně „vzkříšen“ a povýšen na nejvyšší post v zemi. Stal se pravou rukou faraóna, vládce starověké říše, který byl svými poddanými považován za božstvo. Faraó ustanovil Josefa nad celou egyptskou zemí, oděhl ho do královského šatu a celému Egyptu nařídil, že musí Josefa poslouchat a klanět se mu, jako by to byl sám faraó. (Gen 41:40 a násl.)

Ježíšův příběh je velmi podobný. Čteme, že Ježíš byl „milovaný syn“ nebeského otce (Mt 3:17). Přišel mezi své vlastní, ale jeho soukmenovci ho nepřijali a dokonce se jej chystali zabít. Byl prodán za 30 šekelů a předán pohanům (Římanům). Zemřel na kříži a učedníci zabalili jeho tělo do plátna s vonnými mastmi a položili do hrobu. Když zázračně vstal z mrtvých, usedl na pravici Otce a byla mu dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28:18).

Rodinné setkání

V Josefově příběhu čteme o velkém suchu, které přišlo na celou zemi. Díky Josefovým vůdcovským schopnostem byl Egypt je-

dinou zemí, kde byl chléb. Všechny národy proto přicházely za Josefem: „A všechny země přicházely do Egypta, aby nakupovaly u Josefa obilí, protože hlad tvrdě dolehl na celý svět“ (Genesis 41:57). Josef se stal v mnoha ohledech zachráncem starověkého světa, podobně jako Ježíš se stal zachráncem světa, když k němu přicházejí lidé z každého kmene a národa, aby přijali chléb života.

Sucho trvalo a vyvrcholení našeho příběhu se blíží. Jednoho dne se do Egypta vydali také z kenaánské země (Gen 42). Josef své bratry okamžitě poznal, ale oni nevěděli, kdo je. Josef nevypadal jako Hebrej. Naopak, jeho vzezření muselo odpovídat typickému představiteli egyptské královské rodiny. Aby své tajemství ještě posílil, mluvil s bratry prostřednictvím tlumočnicka.

Tento podivuhodný příběh má mnoho aspektů. Jeden z nich, který se vine celým Josefovým příběhem, je citový vztah k jeho bratrům a faraónova reakce na příchod Josefovy rodiny. Když Josef uviděl své bratry poprvé, mohl reagovat mnoha různými způsoby. Jeho bratři byli přece odpovědní za největší traumata jeho života – zradu, otroctví a věznění. Když teď stáli před ním, mohl to považovat za vítanou příležitost k odplatě. On se však rozhodl, že po ní nebude bažít.

Plačící vládce

Při prvním setkání s bratry, k němuž došlo po mnoha letech, reagoval Josef velmi emocionálně. „Josef se od nich odvrátil a zaplakal...“ (Gen 42:24) Biblické vyprávění o smíření Josefa s vlastní rodinou zaznamenává sedmkrát, že plakal, což je více než u kterékoli jiné osoby v Bibli. Josefovo srdce bylo plné slitování a lásky k vlastní rodině, i po mnoha těžkých letech, a dokonce rozpoznal, že když ho jeho bratři odmítli, ve skutečnosti tím splnili Boží záměr (Gen 45:5).

Bůh dnes obnovuje Ježíšovu rodinu, jeho židovské bratry a sestry podle těla. Stejně jako tomu bylo s Josefovou rodinou, obnova Izraele má ústřední místo v Božím srdci. Moderní obnova Izraele není jen poznámka pod čarou v Božím plánu se světem. Naopak! Prorok Zachariáš prohlašuje: „Toto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Sijón velkou horlivostí, horlím pro něj velmi rozhořčeně. Toto praví Hospodin: Vráťím se na Sijón a budu bydlet uprostřed Jeruzaléma.“ (Zach 8:1-2)

Navzdory všemu, co se s ním událo, Josef stále cítil pouto ke své rodině. Ježíš stále horlí pro své židovské bratry, kteří se vrátili a stále se vracejí do izraelské země. To vzbuzuje důležitou otázku: Jestliže na Izraeli záleží Ježíši, jak je tomu s námi?

Protože jsme Kristova nevěsta, měli bychom sdílet jeho priority. Každý manželský pár potvrdí, že důležitou součástí zdravého manželství je starat se o rodinu partnera a pěstovat k ní náklonost. Mnoho křesťanů dnes patří ke Kristově nevěstě, ale o jeho rodinu se vůbec nestarají. Rodinné příslušníky ale běžně navštěvujeme, i když nesdílejí naše přesvědčení. Pavel nazývá Židy „milované kvůli otcům“ (Řím 11:28), i když mohou být „nepřáteli evangelia“.

Láska k Izraeli není volitelná záliba – musí být součástí každého zdravého vztahu k Ježíši.

Láska vyjádřená na veřejnosti

Ještě pozoruhodnější je další vývoj Josefovy citové reakce. „Nato se Josef rychle vzdálil. Byl hluboce pohnut a dojat nad bratrem až k pláči; vešel proto do pokojíku a rozplakal se tam. Potom si umyl obličej...“ (Genesis 43:30–31) Když Josef plakal, v prvních dvou případech tak činil vskrytu. Pouze několik jeho nejbližších služebníků bylo svědky jeho silné emocionální reakce. Jak však příběh pokračuje, Josef se dostal do bodu, kdy už své pocity nedokázal dále udržet v tajnosti.

„Josef se už nemohl ovládnout přede všemi, kdo stáli kolem něho, a křikl: „Jděte všichni pryč!“ Tak u něho nezůstal nikdo, když se dal poznat svým bratrům. Hlasitě se rozplakal. Slyšeli to Egypťané, slyšel to dům faraónův.“ (Genesis 45:1–2)

Nakonec všichni v egyptském království pochopili, že Josef není pohan jako oni, nýbrž že pochází z hebrejské rodiny. Podívali se na dějiny církve, povědomí o Izraeli bylo po mnoho staletí skryto „v komůrce“. Po dlouhá léta bylo jen málo křesťanů, kteří rozuměli Božímu srdci, pokud jde o židovský národ. Většina z nich byla lhostejná, nebo dokonce věřila, že Židé nemají žádnou budoucnost a že jejich místo v Božím plánu nahradila církev.

Dnes dochází v církvi k dramatické proměně. Po celém světě vidíme sbory a dokonce celé denominace, které se jako nikdy dříve ztotožňují s Božím pohledem na Izrael. To platí zvláště pro centra probuzení v Asii, Africe a Latinské Americe. Pro ně je podpora Izraele součástí definice věřícího křesťana. Stejný proces sledujeme také v církvích a denominacích Západu. Ježíšova láska k jeho vlastnímu lidu se v domě Božím stala veřejně známou.

Farao reaguje

Konečně, velký význam pro nás má faraónův pohled a jeho reakce na rodinné setkání jeho nejdůvěryhodnějšího pobočníka. I faraó mohl reagovat mnoha různými způsoby. Mohl se snažit Josefov původ utajit. Nebo mohl říci: „Josefe, to je pěkné, že přišli tví příbuzní, ale my teď čelíme globální krizi! Náš národ a celý svět potřebuje potraviny. Nerozptyluj se!“

Taková reakce by byla naprosto logická, vzhledem ke krizi, kterou Egypt v té době prožíval. Připomíná mi to odpověď, kterou jsem nedávno dostal od pastora jednoho sboru s tisíci členy, když jsem se ho ptal, co jeho církev dělá pro Izrael: „Jürgene, nedovedeš si

ani představit, kolik máme ve sboru práce. Máme stovky domácích skupinek, sloužíme bezdomovcům a prostitutkám a oslovujeme prakticky každou skupinu obyvatel našeho města. Upřímně, na Izrael nemáme prostor.“

Podívejme se teď, co uprostřed globální krize řekl faraó:

Do faraónova domu se donesla zpráva: „Přišli Josefovi bratři.“ Bylo to milé faraónovi i jeho služebníkům. Faraó tedy Josefovi řekl: „Pověz bratrům: Učiňte toto: Naložte na soumary náklad a dojděte do kenaanské země, vezměte otce a své rodiny a přijďte ke mně. Dám vám to nejlepší, co egyptská země má, a budete jíst tuk země.“ (Genesis 45:16–18)

Faraónovi to bylo milé! Josefova rodina nebyla zátěží navíc. Můžeme si představovat, jak říká: „Musím poznat tuto rodinu, která zplodila syna, jenž přinesl mému národu takové požehnání!“ Chtěl je poznat a horlivě je vítal. Nejen to, ihned se rozhodl ke konkrétní akci: „Dáme vám to nejlepší! Je třeba, aby jedli tuk země!“ Uprostřed krize, když bylo málo zdrojů, uvolnil faraó to nejlepší pro Josefovou rodinu.

Závěr

Nedávno jsem slyšel pastora Roberta Morrise ze sboru Gateway Church v Texasu, který vyprávěl skupině vedoucích v Jeruzalémě příběh. Bůh mu ukázal, proč má jeho sbor a jeho služba tak mimořádné požehnání. Ukázal mu podobenství o otci, který měl velkou rodinu, ale z lásky začal adoptovat mnoho dalších dětí. Po celém světě tak založil mnoho sirotčinců, ale jeho vlastní děti se postupně začaly cítit zanedbávané. Pastor Morris si uvědomil, že Bůh mu říká: „Roberte, požehnal jsem tvé službě, protože ses stal o mé přirozené děti. Žehnáš mé rodině, Židům, a proto já žehnám tobě.“ Podle pastora Morrise je hlavním důvodem požehnání Gateway Church to, že žehnají Izraeli.

Josefov příběh nám ukazuje, že Bůh svůj lid žárlivě miluje. Od založení Státu Izrael v roce 1948 se stala Boží láska k Židům veřejně zjevnou. Stejně jako Josef, i Ježíš má ke své vlastní rodině a zemi velice silný citový vztah. Ježíš plakal nad Jeruzalémem, a věřím, že pláče i dnes. Faraó zareagoval okamžitě a dal Josefově rodině k dispozici to nejlepší. Modleme se a rozvažujme, jak můžeme židovský národ požehnat dnes, kdy se po 2000 letech vrací domů. Žijeme v době obnovy a pro nás, věřící a celosvětovou církev, nastal čas činů.

Dr. Jürgen Bühler je výkonný ředitel ICEJ; přel.: -mk-

Když se Židé vracejí domů

ICEJ podporuje nové přistěhovalce v procesu absorpce

Aaron Hecht a Birte Scholz

Příspěvky na aliju a absorpci můžete z ČR posílat na účet č. 3747530257/0100, var. symbol 114. Můžete zaplatit také zabezpečeným online převodem přímo na stránkách www.icej.cz

Během letošní křesťanské oslavy Svátku stánků vyjeli účastníci v několika autobusech na jih od Jeruzaléma do starobylého města Beerševa, známého už z doby Abrahamovy. Navštívili tam místní absorpční centrum, jedno z dvaceti šesti zařízení rozmístěných po celém Izraeli, kde se noví přistěhovalci seznamují s životem v nové vlasti a získávají potřebnou pomoc.

„Cílem každého absorpčního střediska je nové imigranty co nejrychleji integrovat do izraelské společnosti, aby mohli budovat své životy a přispívat společnosti, o což má většina příchozích opravdový zájem,“ říká Nicole Yoder, vedoucí humanitárního oddělení ICEJ AID. „Některé skupiny potřebují více pomoci než jiné. Záleží, odkud přicházejí. Mezi faktory, které o tom rozhodují, patří je-

jich kulturní a sociální prostředí, ekonomické postavení, úroveň vzdělání a další.“

Křesťanští návštěvníci si vyslechli příběhy některých nových přistěhovalců, kteří v centru v Beerševě zatím bydlí. Prožívají mnoho těžkostí, zvláště se jim stýská po rodině a přátelích. Všichni ale dávali s jistotou najevo, že svého kroku přestěhovat se do Izraele nelitují.

Jedidja, mladý imigrant z Kolumbie, mluvil o tom, že v rodné zemi se mu žilo pohodlně, ale měl pocit, že by měl podniknout aliju. „Našel jsem své kořeny, které mě vedou zpět do Izraele,“ vysvětloval.

ICEJ bude v této práci i nadále pokračovat. Od založení naší organizace je jedním z důležitých prvků naší služby. Od května 1980, kdy křesťané sponzorovali první letadlo s židovskými imigranty ze Sovětského svazu, jsme pomohli již více než 15 000 Židů najít nový domov v Izraeli.

Zdroj: ICEJ AID

Přinášíme pomoc pro válkou rozervanou Ukrajinu

Sergej Popov

Příspěvky z ČR můžete posílat na účet č. 3747530257/0100, var. symbol 101. Můžete zaplatit také zabezpečeným online převodem přímo na stránkách www.icej.cz

Letošní rok je pro práci ICEJ na Ukrajině klíčový. Získali jsme nové kontakty a pracujeme na tom, abychom mohli dalším Židům pomoci odjet do Izraele. Je těžké odhadnout, jak se bude situace v zemi dále vyvíjet. Připravujeme se proto na různé scénáře. Přinášíme místním Židům pomoc a poskytujeme ochranu, jak jen můžeme, a pomáháme jim v procesu aliji, imigrace do země otců.

Letos jsme také jmenovali nového zástupce ICEJ pro Ukrajinu. Je jím Dr. Grygorii Komendant, uznávaný vedoucí představitel ukrajinské křesťanské komunity, který slouží také jako předseda místní Biblické společnosti. Po léta přednáší na seminářích o Izraeli v různých církvích v okolí Kyjeva a zajímá se o osud židovských spoluobčanů.

Složité poměry na Ukrajině nás vedly k tomu, že jsme se rozhodli jménem ICEJ zřídit tábory pro židovské uprchlíky z oblastí konfliktu. Jeden takový tábor bude otevřen v Irpenu, malém městě asi 35 km od Kyjeva. Očekávané náklady na provoz činí 20 dolarů na osobu a den, což zahrnuje tři jídla a oby-

tování v pěkných, čistých prostorách. Zařízení pojme 100-150 uprchlíků.

„Válka nevypadá tak, jak to vidíte v televizi,“ říká Sergej Knyšenko, místní pastor. „Všechno je mnohem horší... Strach je tak velký, že lidé už týdny nespí. Je těžké o tom mluvit. Na mé duši to zanechalo stopy. Dvakrát jsem byl zraněn a několik týdnů jsem strávil v nemocnici.“

Dnes Knyšenko spolupracuje s Dr. Komendantem a je součástí týmu ICEJ na Ukrajině. „Dostal jsem se zpátky do normálního života a budu i nadále sloužit židovskému národu,“ dodává. „Vím, že Bůh mě povolal, abych se stal součástí jeho prorockého díla, v němž shromažďuje svůj lid ze všech čtyř koutů země.“

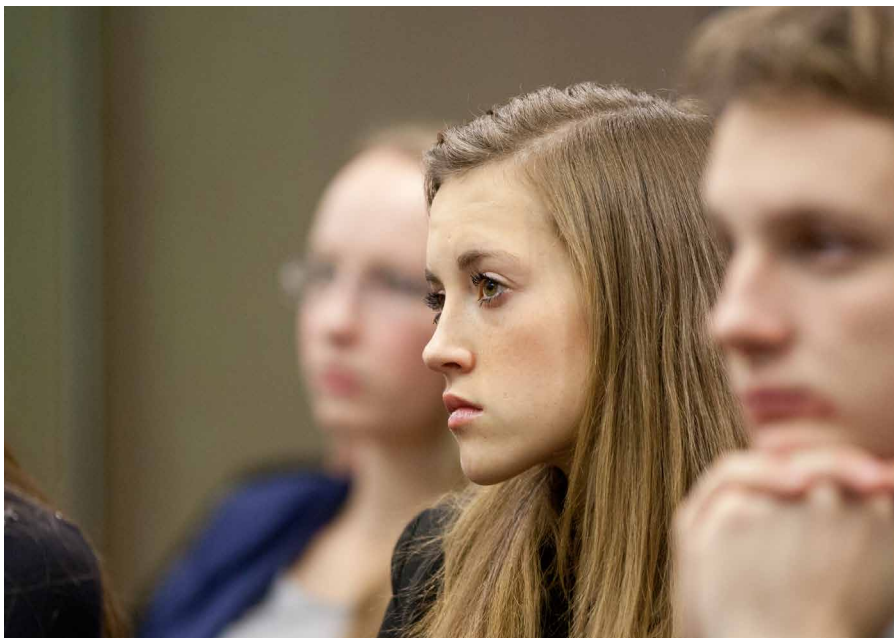
Prosíme, modlete se nadále za Ukrajinu, za bezpečí pro Židy a všechny spolupracovníky. Podpořte naši práci na Ukrajině v této kritické fázi.

Zdroj: ICEJ

Sergej Popov, světoznámý houslista, byl jmenován koordinátorem ICEJ pro práci na Ukrajině a ve středoasijských zemích bývalého Sovětského svazu.

Archa naděje

Česká pobočka ICEJ byla oslovena Jihočeským divadlem, aby se podílela na jeho projektu, který připomíná osudy Židů prchajících před nacisty na přelomu 30. a 40. let minulého století. Konkrétně je projekt postaven na skutečném příběhu dramatického exodu skupiny českých Židů z Protektorátu Čechy a Morava v roce 1940, který skončil potopením lodě Patria u břehů Haify 25. 11. 1940.

Cílem projektu je připomenout si tuto významnou událost řadou programových akcí, které se k projektu váží, a tak podpořit porozumění mezi lidmi a hlubší pochopení těchto významných dějinných událostí 20. století. Hlavní částí je divadelní inscenace Archa naděje, kterou nastudovalo Jihočeské divadlo v režii Jany Kališové.

ICEJ se na projektu podílí vzdělávacími aktivitami: přednáškami pro žáky základních a středních škol, které realizují lektoři ICEJ vyškolení v Židovském muzeu v Praze a v Jad Va-šem, doprovázeni pamětnicemi paní Tvrskou a paní Popperovou. V rámci spolupráce jsme 26. 11. na půdě Jihočeské univerzity realizovali také diskusi u kulatého stolu na téma možných podobností dějinné události exodu židovského národa v roce 1940 se současnou uprchlickou krizí. Debaty, kterou moderoval Mojmír Kallus, se zúčastnili izraelský velvyslanec v ČR Gary Koren, rektor Jihočeské univerzity prof. Libor Grubhoffer a doc. Fedor Gál.

Současně byla otevřena výstava Archa naděje, která představuje široké veřejnosti reliéfy a plastiky akademického sochaře Michala Moravce. Jeho realisticky uchopená tvorba vyvěrá z hlubokých citových prožitků utrpení, soudržnosti, lásky a naděje. Monumentální plastiky dokumentují dějinné symboly i sakrální náměty se smyslovostí a niterným zaujetím.

Součástí výstavy jsou unikátní ilustrace, dokumenty a úryvky z dosud nezveřejněného deníku Karla Brandýse, přímého účastníka exodu židovského obyvatelstva v roce 1940, který popisuje hromadný odchod Židů do Palestiny.

Prostřednictvím těchto prvků se vytváří konkrétní emoční vazba mezi uměleckým dílem a příběhem trosečníků z lodi Patria – Archa naděje. Cílem výstavy je dokreslit atmosféru nedobrovolného exodu propojením uměleckých děl s dobovými materiály a dokumenty.

Výstava je umístěna v prostorách Galerie Mariánská v Českých Budějovicích. Pro veřejnost je otevřena od 27. listopadu 2015 do 29. února 2016.

Zdroje: Jihočeské divadlo; Židovské muzeum v Praze; zpracoval: -mk-

Z výstavy Archa naděje ▶

Pamětnice paní Tvrská

Pan Gál při debatě na půdě JČU

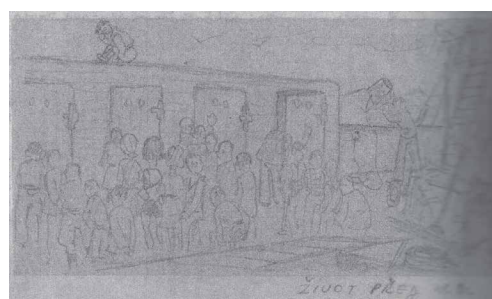
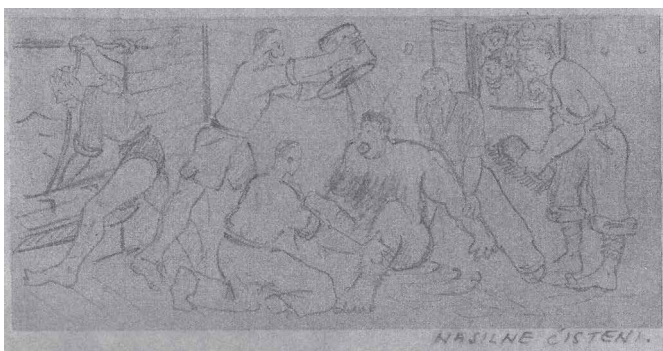
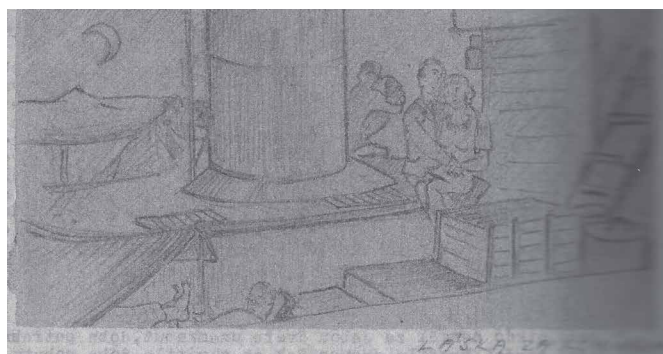
Příběh lodi Patria

Když se na začátku září 1940 vydaly stovky českých Židů na útěk z Protektorátu do britského mandátního území Palestina, netušili, jak tragický osud je čeká. Většina obětovala veškerý svůj majetek na úplatky, aby získala vzácnost: povolení k vystěhování, a tím i únik před nacistickým vyhlazovacím programem. Cestovali nejprve vlakem do Vídně a pak, spolu s dalšími polskými, slovenskými a rakouskými židovskými uprchlíky, parníky po Dunaji do přístavu Tulcea, odkud se vydali námořními loděmi dále do palestinského přístavu Haifa. Tohoto nejvýznamnějšího a zároveň posledního hromadného útěku z nacisty ovládané střední Evropy se nakonec účastnilo 3600 Židů. Britská samospráva však utečence odmítala přijmout, podle mezinárodních dohod nebyli trosičníci. Proto byli postupně přesouváni na loď Patria, kotvící v haifském přístavu, kterou měli být repatriováni na ostrov Mauritius. Ilegální židovské organizaci Hagana se však podařilo získat výbušniny, kterými měla být loď poškozena nato-

lik, aby nemohla vyplout. K plánovanému výbuchu skutečně došlo 25. 11. 1940. Otvor vzniklý výbuchem byl však větší, než utečenci plánovali, a Patria se během pár minut převrátila. Při katastrofě zahynulo přes 250 lidí, další zemřeli později na následky zranění, mnoho z obětí pocházelo z Československa.

Příběh uprchlíků natočil v roce 1997 pod názvem „Příběh trosičníků Patrie“ režisér Pavel Štingl, který vysvětluje, kdo přesun organizoval: „Německé velení chtělo destabilizovat Palestinu, pověřilo Adolfa Eichmanna a ten rozhodl, že dostane Židy z Evropy, ale předtím je ještě zkasíruje a pošle Britům tisíce uprchlíků do Palestiny.“

Zdroj: www.holocaust.cz;

Ilustrace Karla Brandýse přetištěny se svolením Židovského muzea v Praze.

Paní Franci

Paní Franci O. se narodila v roce 1921 v Místku. Po německé okupaci usilovala o vystěhování do Palestiny a 1. září 1940 nastoupila do transportu. Do Haify se dostala na lodi Milos, stejně jako Bedřich Popper. Po válce se krátce vrátila do Československa, dostala práci v Československých aeroliniích a po vzniku státu Izrael odešla pracovat jako zástupkyně ČSA v Izraeli. Osudové okamžiky lodi Patria popisuje takto:

Patria byla loď pro transporty vojáků. Nalodili jsme se 10. listopadu, zrovna na moje narozeniny. Řekli nám, že na lodi budeme v karanténě a pak nás propustí. Loď byla obrovská. Měli jsme mnohem více místa a pohodlí než předtím. Ženy měly samostatné kabiny a muži palandy. Byla jsem v kabině se sedmi děvčaty. Měli jsme dost jídla, dokonce i sladkou vodu ve sprchách. Mezitím přijela další loď Pacifik, na které přijeli emigranti z Německa. To byli opravdoví chalucim, silně sionisticky organizovaní. Přešli na naši loď. Dozvěděli jsme se, že nás odvezou na Mauritius, abychom tam přečkali válku, což prosadili Angličané pod nátlakem Arabů.

25. 11. přijela další loď, Atlantik. Z ní začali převážet cestující na Patrii, když v tom se ozval výbuch. Bylo asi 9 hodin ráno. Loď se naklonila skoro 90 stupňů na stranu. Nejdřív jsme se tomu smály, protože na té malé lodi jsme se takhle houpali stále. Ale lodník nám řekl, že se loď potápí a že musíme skočit do vody. Když už jsem se chystala skočit, vzpomněla jsem si na svůj akordeon. Vrátila jsem se nahoru a uslyšela jsem miminko. Bylo to dítě, které nám nechala na hlídání jedna mladá maminka, když se chtěla jít

vysprchovat. My jsme na ně v té panice zapomněly! Nechala jsem akordeon akordeonem a vzala děťátko.

Loď už byla nakloněná skoro kolmo a bylo těžké se dostat i z kajuty. Zábradlí bylo asi sedm metrů pode mnou a já nevěděla, co budu dělat. Ani jsem nevěděla, jak se dítě drží. Tak jsem ho vzala pevně do náruče, sedla na zadek a sklouzla dolů. Když jsem byla dole, začala ze shora padat půl tuna prken, která byla na Patrii naložená. Prkna padala kolem nás do vody, zabila několik plavajících lidí. Seděla jsem a ani se nepohnula. Když prkna přestala padat, nevěděla jsem, co dál s miminkem v náručí. Voda byla asi sedm metrů pod námi. Loď už byla klidná a pomalu se potápěla. V tom jsem dole ve vodě uviděla svou známou, Bertu Bondy z Brna, a křikla jsem na ní: Berto, chytej! a dítě jsem jí hodila. Byla to zdatná sportovkyně. Chytla dítě jako balón a vyplavala s ním na břeh. Jeho rodiče se naštěstí také zachránili.

A teď jsem měla skočit do vody také já. Sundala jsem si boty a svázala je. Měla jsem na sobě sukni a říkala jsem si, že by nebylo vhodné skákat po hlavě. A tak jsem skočila po nohou – v jedné ruce boty a druhou jsem si držela nos.

Tak jsem přišla do Palestiny. Jen v tom, co jsem měla na sobě, a s botami v ruce. To bylo vše. A život!

Zdroj: www.atlantka.net

Bedřich Popper

Narodil se 14. června 1909 ve Vídni. Účastník zahraničního odboje na Blízkém východě, v severní Africe a v západní Evropě, nositel válečných vyznamenání a autor zajímavých pamětí (část vyšla pod názvem Moje cesta do armády v Českožidovském almanachu). Byl jedním z účastníků plavby do Palestiny v roce 1940 a podařilo se mu přežít i potopení lodi Patria. Po válce se vrátil do Českých Budějovic a stal se významnou osobností tamní židovské komunity. Zemřel 4. října 1990 v Českých Budějovicích.

Kzázu lodi Patria popisuje ve svých pamětech těmito slovy:

Dne 25. 11. 1940 se během sedmi minut stalo toto:

V té chvíli jsem byl sám u vchodu do podpalubí a vzpomněl jsem si na příhodu z románu Loď mrtvých: námořník, který ztratil všechny doklady a nemohl prokázat svou totožnost, tím měl ztracený život. Já měl doklady v bunkru, v místnosti téměř u dna lodi. Měl jsem podezření, že se loď potápí, a chtěl jsem stůj co stůj doklady dostat. Utíkal jsem po schodech, strčil doklady do kombinézy. Loď se stále víc naklápěla na bok a nejednou začaly přepadávat stoly a židle v bunkru. Elektrická světla zhasla. Poznal jsem, že je zle. Začala panika, křik, pláč. (...) S hrůzou jsem si všiml, že okna, jindy asi 15 m nad hladinou, jsou těsně nad vodou. S námahou jsem po čtyřech šplhal zpět doprostřed paluby. (...)

Lidé padali na sebe do lodi. Ještě jsem viděl, jak se některé ženy držely za hrudník. Měly asi zlomená žebra. Nářek byl přehlušen hukotem vody. (...) Šplhal jsem nahoru. Když jsem se chtěl vytáhnout na palubu, chytila mě starší žena za nohy a chtěla, abych ji vytáhl. Síla mě již opouštěla, a proto jsem na ni křikl, aby mě pustila, že jí pak pomohu. Vylezl jsem na palubu, ale vtom mi podklouzly nohy a já sjel po šikmé ploše paluby do moře. (...) Plavání mi dělalo velké potíže. Dělal jsem prudká tempa a sotva jsem se hnul z místa. Při tom rozčilení jsem si neuvědomil, že mám na nohou těžké boty. Zachránilo mě, že jsem se dostal dál od lodi, protože ostatní byli potlučeni od padajících předmětů.

Doplaval jsem k molu, chytil jsem se nejbližšího balvanu. Trvalo nějakou dobu, než jsem se vzpamatoval, abych mohl po čtyřech vylézt na molo. Tam jsem si lehl. Po chvíli jsem se pokusil vstát. Pohyboval jsem se velice pomalu a trásl se mi nohy. V té chvíli jsem si připadal jako znovuzrozený.

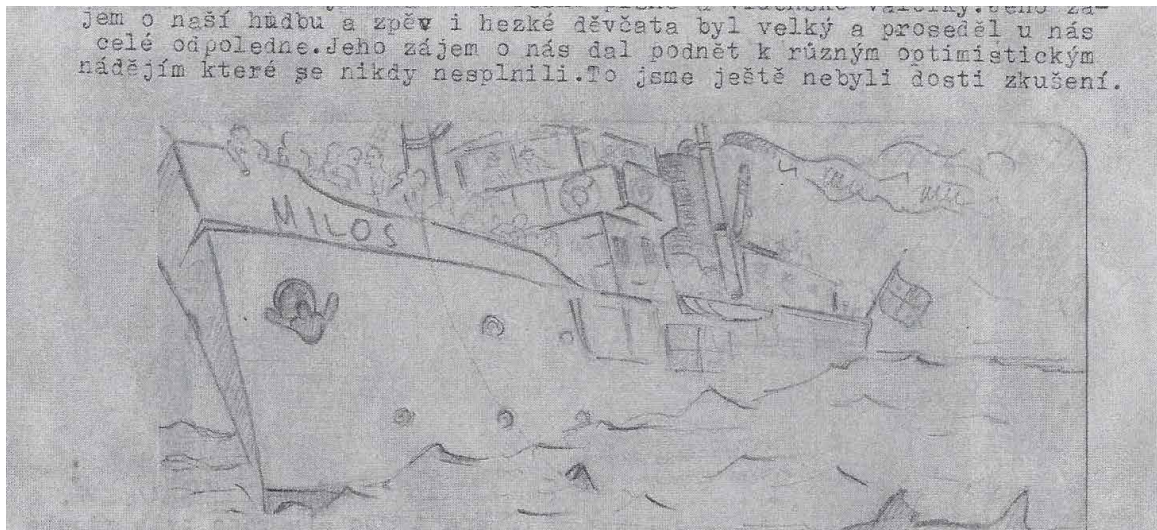
Má první myšlenka byla: Žiješ! Nic víc už ztratit nemůžeš. Loď se zcela nepotopila. Asi dvě třetiny byly pod vodou. Na zbylé třetině se zachránilo nejvíce lidí. Z dvou tisíc lidí se jich utopilo asi dvě stě. My, kteří jsme přežili, jsme byli odvezeni do skladiště v přístavu. Pak nás autobusy odvezly do tábora Atlit. Byl to prostor asi 200 x 200 m s dřevěnými domy, obehnaný dvěma řadami drátěného plotu. Po útrapách na moři nám to zde připadalo jako na rekreaci.

Zdroj: www.holocaust.cz

Pas pana Poppera

Jem o naší hudbu a zpěv i hezké děvčata byl velký a proseděl u nás celé odpoledne. Jeho zájem o nás dal podnět k různým optimistickým nadějím které se nikdy nesplnili. To jsme ještě nebyli dosti zkušeni.

Poručík Petr Mayer

Petr Mayer se narodil roku 1919 v Olomouci. 3. září 1940 se vydal jedním z transportů přes Vídeň do Palestiny, z Rumunska pokračoval rovněž na lodi Milos. Ztroskotání lodi Patria přežil, v roce 1942 se na československém konzulátě v Jeruzalémě přihlásil do československé exilové armády, bojoval u Tobruku a Dunkerque a do Československa se vrátil s armádou generála Pattona. Pan Mayer sepsal své vzpomínky ve spisu „Z protektorátu do osvobozené vlasti“ a „Deník uprchlíka“, které podrobně a vtipně popisují veteránův osud.

Cestu na lodi Milos a události spojené s potopením lodi Patria popisuje takto:

Cesta do emigrace začala 3. září 1940. Organizátorem byla Mandlerova vystěhovalcká kancelář, sídlící v Lützowě ulici, dnešní Politických vězňů v Praze. Nejprve se jelo vlakem do Vídně a pak lodí Melk Dunajské paroplavební společnosti až do Tulcey v Rumunsku. Toto byl poslední nacisty povolený transport do Palestiny. Nadále skupina plula pod panamskou vlajkou, jakoby do Šanghaje. Na lodi bylo 724 emigrantů. Pasažéři u sebe měli jen to nejnnutnější.

Na lodi se utvořila skupina bývalých československých důstojníků, kteří byli odhodláni připojit se k boji na spojeneckém území. 26. října 1940 přistála loď v Heraklionu na Krétě a zde byla připravena pošta z domova. Konala se zde také oslava 28. října. Loď však pokračovala ve své cestě: „Na lodi Milos jsme jeli až ke břehům Palestiny. Hlídkový člun britské policie nás delegoval do Haify. 11. listopadu 1940 nás přivítal na lodi Milos zpravodajský důstojník major Petr Hájíček a příslibil, že skupina bude brzy propuštěna na pevninu.“ Byly tam ještě další lodě s uprchlíky z Československa (např. Helios, Uranos...). Britské úřady v Haifě ale odmítly posádce lodi povolit vystoupení na pevninu. Uprchlíci byli přemístěni na parník Patria.

Dlouhodobá cesta na malém prostoru lodi, absence soukromí, strádání a nejistota v otázce budoucnosti, to vše bylo nesmírně náročné pro všechny pasažéry. Vznikaly zde rozbroje, ale i přátelství. I pan Mayer měl na lodi své kamarády: „S jedním z nich, tehdy se jmenoval Freimud, nyní Volný, jsem trvale ve styku. Dále se stýkám s Marcelem Sukem a s dívkami, sestrami Pfefercornovými, z nichž jedna, Hana, přežila a přejmenovala se na Pavlu. A také vedoucí české vojenské skupiny ing. Emil Grégr. Roku 2000 byl povýšen in memoriam na generála. Byl to otec někdejšího ministra Grégra.“ Na lodi ale vznikaly i pře a rozbroje: „Na lodi bylo dost nedorozumění a sporů vyvolaných nedostatkem místa na palubě,

nervozitou, dlouhého trvání cesty z Prahy do Haify i hladem.“ Jeho manželka paní Libuše k tomu dodává: „Byli na lodi jeden vedle druhého, ani v noci nemohli pořádně spát. Došlo tam i k úmrtí, což byla velmi smutná událost, kdy pohřbívali jednoho pána. Kdekoliv ta loď zastavila a chtěli potraviny, tak za to něco chtěli – zlaté prsteny, řetízky a cokoliv emigranti měli, tak to sesbírali, aby dostali uhlí nebo nějaké potraviny nebo vodu. Navíc pasažéři během cesty zjistili, že neví, kde skončí. Tušili, že do Šanghaje, kam měli původně jet, už nedorazí v žádném případě. Nějaký čas pluli i pod panamskou vlajkou.[...] Pak došlo k tomu výbuchu na lodi Patria. Nikdo z lidí, kteří připravovali ten výbuch, nepočítal s tím, že se ta loď tak rychle..., že bude během pár minut pryč.“

Dokonce se na lodi mezi pasažéry „šířily zvěsti, že budeme deportováni do Austrálie. Několik mládenců v noci z Patrie uprchlo. Pak nám bylo zase sděleno, že vysoký britský komisař McMikel rozhodl, že zde nemůžeme zůstat a že budeme deportováni na ostrov Mauricius v Indickém oceáně. My jsme proti tomu protestovali.“ Ale pak někdo vpašoval na Patrii nálož. Aby uprchlíci nebyli posláni pryč, rozhodla se židovská organizace Hagana loď poškodit. Na lodi došlo k mohutnému výbuchu. „Kritická situace nastala 25. listopadu 1940, kdy se loď v 9:15 najednou zakymácela. Napřed jsme se domnívali, že jde o letecký poplach nebo o torpédo nebo něco podobného, protože kolem začala lítat policie. Loď se potápěla a oni křičeli ‚Go in! Go in!‘ Pak začali zase řvát ‚Go out! Go out!‘ A já se ještě zeptal anglických policistů, když už se loď potápěla, zdali mám skutečně slézat bok lodi a zachránit se v moři. Křičeli na mě: ‚Yes! Go in!!!‘ Byl jsem velice slušně vychovaný, takže jsem se všechno vždycky ptal. Až moc slušnej sem byl... Česky se tomu říká blbej.“

Loď byla poškozena mnohem více, než Hagana předpokládala, a mnoho lidí se utopilo. Nepřežily především ženy a děti, které byly přednostně ubytovány v kabinách v podpalubí, odkud se nedalo malými okénky utéct. Katastrofě podlehl celkem asi 260 osob. Angličané pak podle mezinárodních dohod museli zbylým trosčákům poskytnout azyl. Po neštěstí neměl pan Mayer, stejně jako zbytek pasažérů, vůbec nic: „Já zůstal jenom v pyžamových kalhotách a kabátku, všechno ostatní zůstalo pohřbeno ve vraku Patrie.“

Zdroj: www.pametnaroda.cz

Hadž Amin Al-Husajní

Nacisté měli za války řadu kolaborantů, kteří se snažili využít vlivu nacistické Osy k prosazení vlastních politických zájmů. Jedním z nich byl i velký muftí jeruzalémský Hadž Amin Al-Husajní. V letech 1941-1945 pobýval v Berlíně, odkud šířil do arabského světa výzvy k nepokojům, sabotážím a povstáním proti Spojencům. Snažil se arabské posluchače indoktrinovat a přesvědčit ke vstupu do vojenských jednotek fašistického Německa a Itálie. Nacisté nikdy nevyhověli představám Husajního, že uznají jeho samozvanou úlohu vůdce arabského národa. Hitler mu vyjádřil sympatie, ale veřejně jeho ambice nepodpořil. Nacisté mu poskytli bohatě dotované sídlo v luxusní vile v Berlíně-Zehlendorfu a využívali ho, když se jim to zdálo užitečné. Nacistická propaganda jej hojně citovala.

V době války se Husajní podílel na propagandistickém vysílání na Blízký východ, v němž vyzýval Araby k revoltě proti Britům a ke zničení židovského osídlení v Palestině. Často mluvil o „celosvětovém židovském spiknutí“, které ovládá britskou a americkou vládu i sovětské komunisty. Podle jeho představ se Židé chtějí zmocnit arabských zemí a jejich obyvatelstvo zotročit a prvním krokem k tomu má být podrobení si Palestiny. Židy nazýval nepřáteli islámu a přirovnával je k hmyzu a infekčním nemocem. Vyzýval k zabíjení Židů a k „zrušení“ židovské domoviny v Palestině.

V prosinci 1942 byl v Berlíně otevřen Ústřední islámský institut, kde Husajní sloužil jako jeden z hlavních řečníků. Ve svém úvodním projevu zaútočil na Židy, kteří jsou prý podle Koránu „nejnesmiřitelnějšími nepřáteli muslimů“.

V roce 1943 se aktivně zasazoval proti plánu na záchranu židovských dětí. Nacisté tehdy vyjednávali s Británií, Švýcarskem a Mezinárodním červeným křížem o transportu tisíců židovských dětí do bezpečí v Palestině. Husajní protestoval proti tomuto plánu u Němců i Italů a dále u maďarské, bulharské a rumunské vlády a navrhoval, aby byly děti raději odeslány do Polska, kde budou „pod přísnější kontrolou“. Dopad jeho dopisů byl nulový, nacisté se rozhodli záchranné operace zrušit nezávisle na něm.

Od jara 1943 byl Husajní v přímém styku s jednotkami SS a podílel se na jejich plánu naverbovat do SS muslimy z Bosny. Podle zprávy SS měl Husajního apel „mimořádně velký ohlas“, takže do jednotek se přihlásilo 24 – 27 tisíc uchazečů. Vznikla tak 13. horská divize Waffen-SS známá jako handžár. Al-Husajní zdůrazňoval vojákům důležitost zachování zásad islámu a posílení spolupráce mezi muslimy a jejich nacistickými spojenci. Jednotka však nebyla nikdy nasazena mimo Bosnu a po osmi měsících se rozpadla.

Zdroj: The United States Holocaust Memorial Museum; zprac.: -mk-

Dva náhrdelníky

Rabi Šlomo Carlebach jednou vyprávěl, jak vznikla píseň Al ele ani bochíja.

Kdysi jsem přijel na svatbu do Izraele a jel jsem taxíkem. Řidič mi začal vyprávět tento příběh: V době druhé světové války někteří Židé, co dorazili do koncentračního tábora, házeli své věci ven za plot. Snad v naději, že se jim jednou podaří uprchnout a své věci si tam posbírají. Jednoho dne přijel nový transport žen a mezi nimi byla i žena ve velice drahém kabátě. Také i ona jako ostatní hodila kabát za plot. Dvě polské ženy to viděly a vrhly se pro něj. Jedna ho skutečně ukořistila, a když ho ženy začaly prohledávat, našly v něm mnoho vzácných věcí a šperků. Avšak i když vyprázdnily všechny kapsy, zdál se jim kabát pořád nějak těžký - a pak objevily, že kabát má zvláštní podšívku s kapsou - a v ní je ukryté malé miminko, holčička. Jedna z žen vzala holčičku k sobě a vychovala ji jako svou vlastní dceru. Ta vyrostla, dospěla a stala se z ní dětská lékařka. Jednoho dne zemřela žena, která holčičku vychovala, a tehdy za onou lékařkou přišla sousedka, která znala její adoptivní maminku, a vyprávěla jí celý příběh o tom, jak ji našly v kapse kabátu jedné Židovky. Lékařka byla v šoku a ptala se sousedky, zda na to má nějaký důkaz. A ta odpověděla, že asi ano. Že když ji našly, tak měla na sobě drahý náhr-

delník se zvláštními znaky, které vypadaly židovsky. A doporučila jí, ať hledá, že ho maminka určitě schovala v některé ze zásuvek. A tak lékařka hledala - a skutečně ho našla. Ale nikomu se o tom nezmínila.

Příští léto, když cestovala na dovolenou, uviděla v letadle nějaké lidi, kteří jí připadali jako věřící Židé. Oslovila je a zeptala se jich, zda by jí nemohli říct, co je napsáno na tom náhrdelníku. A oni jí řekli, že to je hebrejsky. „Hebrejsky?“ ptala se lékařka. „Ano, hebrejsky“, odpověděli. „A má to asi i nějaký skrytý význam, ale tomu nerozumíme. To by vám musel říct jedině rebe. Měla byste obrátit na lubavičského rebeho a povědět mu svůj příběh.“

A tak lékařka napsala lubavičskému rebemu dopis. A on jí odpověděl a napsal toto: „Jste Židovka a já Vám doporučuji, abyste se přestěhovala do Izraele. Tam se budete starat o děti. Potřebují Vás tam.“ A tak se přestěhovala do Izraele, zařídila si hezký dům, vdala se za židovského muže a pracovala jako lékařka v nemocnici.

Jednoho dne došlo k teroristickému útoku. Bomba v autobuse číslo 18 v Jeruzalémě. Do nemocnice bylo dopravováno množství

Jeruzalémský muftí plánoval stavbu krematorií v Izraeli

Shirin Ghermezian

Významný izraelský novinář Chaviv Kanaan připomněl na podzim výsledky svého výzkumu z roku 1968, podle nichž velký muftí jeruzalémský plánoval vybudovat v Samaří krematoria. Informoval o tom izraelský deník Jisrael Ha-jom.

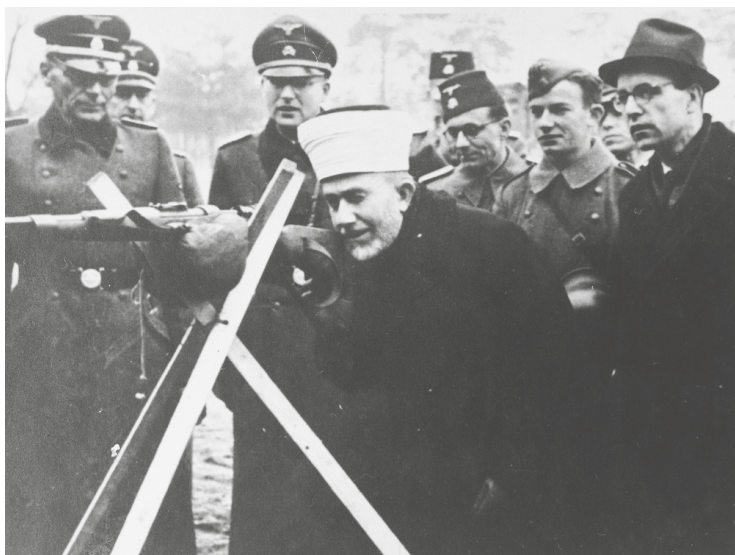
Chaviv Kanan se v rámci svého výzkumu činnosti muftího Amína al-Husajního za druhé světové války setkal s vysokým arabským důstojníkem z doby britského mandátu, Faizem Bay Idrisim. V roce 1942 se židovská komunita v mandátní Palestině připravovala na možnost nacistické invaze. Idrisi Kanaanovi vyprávěl, že muftí se připravoval, že vstoupí do Jeruzaléma v čele muslimské arabské legie, kterou vytvořil pro Hitlerovu Třetí říši. Měl v plánu vybudovat obří krematorium podobné tomu v Auschwitz v údolí Dotan poblíž Nábulusu. Židé z Palestiny, Iráku, Egypta, Jemenu, Sýrie, Libanonu a severní Afriky tam měli být vězněni a vyvražďováni stejně jako v nacistických táborech smrti v Evropě.

Al-Husajní byl jmenován velkým muftím v roce 1921. V srpnu 1929 pronesl ohnivou řeč, která vyústila ve vlnu protizidovských masakrů, při nichž arabský dav zavraždil desítky Židů. Když se

moci v Německu chopil Hitler, muftí zaslal německému vyslanci v Jeruzalémě poselství vyjadřující podporu nacistickému režimu, za což na oplátku dostával od nacistů finanční podporu. V letech 1941-1945 se zdržoval v exilu v nacistické Evropě.

Spisovatel Wolfgang Schwanz, autor knihy *Nazis, Islamists, and the Making of the Modern Middle East* (Nacisté, islamisté a vznik moderního Blízkého východu) rovněž argumentuje, že tento islamistický vůdce hrál v inspiraci holocaustu důležitou roli. „Je historickou skutečností, že velký muftí byl spoluvíníkem“, cituje Schwanz Jisrael Ha-jom. „Byl hlavním neevropským poradcem Hitlera v procesu likvidace evropských Židů. Bylo by absurdní jeho roli v povzbuzování genocidy bagatelizovat.“

Shirin Ghermezian, the Algemeiner, www.algemeiner.com

Hadž Amin Al-Husajni ve společnosti německých SS a bosenských příslušníků Waffen-SS při oficiální návštěvě Bosny asi v roce 1943.

US Holocaust Memorial Museum

zraněných. I naše lékařka pospíchala do nemocnice, aby se postarala o zraněné. A najednou se tam objevil velice starý muž a oslovil ji: „Promiňte, paní doktoro, hledám svoji vnučku. Byla v tom autobuse - a já od ní nemám zprávu.“ Lékařka se zeptala: „Měla u sebe nějaký průkaz? Někaké poznávací znamení? Jen tak mohu něco zjistit a pomoci vám.“

A on odpověděl: „Ano. Poznáte ji bezpečně. Má zlatý náhrdelník, který nikdy nesundává.“ Lékařka odběhla a za chvíli se vrátila celá bleďá a roztřesená: „Ano, našla jsem dívku s náhrdelníkem. Dýchá a bude v pořádku.“ A ten stařec se jí ptal: „Ale proč se tak třesete?“ „Ten náhrdelník“, řekla lékařka, „ten je tak neobvyklý. Kde ho prodávají? Kde je možné takový náhrdelník sehnat?“

„Takový nenajdete nikde na světě. Byly jen dva! Jsem zlatník a udělal jsem dva stejné náhrdelníky. A dal jsem je svým dvěma dcerám. Jedna byla maminka vnučky, které je zraněná u vás. A druhá měla moje druhá dcera, která byla zavražděna spolu se svou matkou při holocaustu.“

Na tomto místě řidič taxíku zastavil a povídá: „Omlouvám se, ale nevidím na cestu, pro slzy. Musíte to dojít.“ A tak se narodila píseň Al ele ani bochija - Nad těmito já pláču.

Tento příběh přeložil a při vystoupení na Dnech přátelství ve Valašském Meziříčí interpretoval doc. Tomáš Novotný

kalendárium (leden - březen 2016)

Výročí narození významných židovských osobností
spjatých s českými dějinami

František Langer

(3. 3. 1888

Královské Vinohrady

– 2. 8. 1965 Praha)

– spisovatel, dramatik,
vojenský lékař

Narodil se v rodině drobného obchodníka. V roce 1906 absolvoval gymnázium, v roce 1914 úspěšně dokončil studium medicíny doktorátem. Ještě během studií na gymnáziu začal publikovat v různých časopisech a novinách. V letech 1912–1914 redigoval Umělecký měsíčník. V roce 1916 se nechal na ruské frontě zajmout a byl pak internován v různých zajateckých táborech. V roce 1917 vstoupil do československých legií v Rusku. Po návratu z první světové války pracoval v Praze jako vojenský lékař, přičemž pravidelně přispíval do Lidových novin. V letech 1930–39 pomáhal v dramaturgii v Divadle na Vinohradech. V roce 1939 emigroval do Francie, poté do Anglie. Zde spolupracoval s československým oddělením stanice BBC. V roce 1944 byl s čs. brigádou vyslán na evropskou půdu k obléhání Dunkerque. V roce 1945 se vrátil do Československa ve funkci přednosty zdravotnictva v čs. vojsku v zahraničí. V roce 1947 byl jmenován národním umělcem. Po únoru 1948 přestal být aktivní, jeho knihy nebyly zakázány, ale vycházely výjimečně.

Petr Kien

(1. 1. 1919.Varnsdorf

-1944 Auschwitz-Birkenau)

- výtvarník,
básník, dramatik

Pocházel z německy mluvící židovské rodiny, studoval na pražské Akademii výtvarného umění u W. Nowaka. Po nacistické okupaci studoval na soukromé výtvarné škole. V roce 1941 byl deportován do Terezína, zde pokračoval v umělecké tvorbě. Je autorem kreseb, maleb, grafických návrhů, spisovatel literárních děl, básní, divadelní hry a libreta k opeře „Císař Atlantidy aneb Odepření smrti“ (poprvé uvedena 1975).

Fredy Hirsch

(11. 2. 1916 Cáchy

– 8. 3. 1944 Osvětim)

– pedagog,
sportovec

Narodil se do německé židovské rodiny. Od raného dětství byl zapáleným sportovcem a skautem. Po nástupu Hitlera k moci v roce 1933 se začal angažovat v sionistickém hnutí, které mělo za cíl dostat co nejvíce Židů do Palestiny. V roce 1935 emigroval do Československa. V Československu vedl různé skautské tábory. Po okupaci a nastolení diskriminačních opatření bylo Židům zakázáno se zdržovat na veřejných prostranstvích. Jednou z mála výjimek bylo v Praze hřiště Hagibor, kde Hirsch denně organizoval oázu „normálního“ života pro diskriminované děti. 4. 12. 1941 byl poslán transportem do Terezína. 6. 9. 1943 byl poslán do koncentračního tábora Auschwitz-Birkenau. Okolnosti Hirschovy smrti nejsou stále úplně vyjasněny, pravděpodobnou příčinou byla otrava barbituráty.

připravuje -sipi-

**POJEĎTE
S NÁMI V LÉTĚ DO IZRAELE,
VYUŽIJTE PŘÍLEŽITOSTI A
PŘIHLASTE SE VČAS!**

ICEJ POŘÁDÁ V LÉTĚ 2016 SPECIÁLNÍ ZÁJEZD DO IZRAELE. KROMĚ OBVYKLÝCH TURISTICKÝCH CÍLŮ NAVŠTÍVÍTE MESIÁNSKÉ SBORY, KŘESŤANSKÉ HUMANITÁRNÍ PROJEKTY A SETKÁTE SE S ŽIDY I ARABY A ZAJÍMAVÝMI OSOBNOSTMI.

**TERMÍN: 11. – 21. 7. 2016
(9 POBYTOVÝCH DNŮ).**

INFORMACE: ICEJ@ECN.CZ

November 27 to December 3, 2016

**1st international
BIBLE
championship
Jerusalem
2016**

Come and Celebrate the Bible in its Home

Experience the Holy Land firsthand
as you visit unique spiritual and historical places

Compare your knowledge of the Bible in your native
language with other Christians from across the globe

Take an active part in promoting the Word of God
from Jerusalem to the world

www.biblejerusalem.com

parašot

Výklad a debata na téma aktuální paraši s novozákonním zřetelem probíhá každý pátek od 18 hodin v rámci shromáždění Vinice Praha na adrese Ječná 19, Praha 2. Moderuje dr. Mojmír Kallus.

Datum	Název	Paraša	Haftara
2.1.2016	Šmot	Ex 1:1 – 6:1	Iz 27:6-28:13, 29:22-23
9.1.2016	Vaera	Ex 6:2 – 9:35	Ezech 28:25- 29:21
16.1.2016	Bo	Ex 10:1 – 13:16	Jer 46:13-28
23.1.2016	Bešalach	Ex 13:17 – 17:16	Sd 4:4-5:31
30.1.2016	Jitro	Ex 18:1 – 20:23	Iz 6:1-7:6, 9:5-6
6.2.2016	Mišpatim	Ex 21:1 – 24:18	Jer 34:8-22, 33:25-26
13.2.2016	Truma	Ex 25:1 – 27:19	1. Kr 5:26 – 6:13
20.2.2016	Tecave	Ex 27:20 – 30:10	Ezech 43:10-27
27.2.2016	Ki tisa	Ex 30:11 – 34:35	I Kr 18:1-39
5.3.2016	Vajakhel	Ex 35:1 – 38:20	I Kr 7:40-50
2.3.2016	Pekudej	Ex 38:21 – 40:38	I Kr 7:51-8:21
19.3.2016	Vajikra	Lev 1:1 – 5:26	Iz 43:21-44:23
26.3.2016	Cav	Lev 6:1 – 8:36	Jer 7:21-8:3, 9:22-23

Uvádíme rozpis čtení oddílů Tóry - pěti knih Mojžišových) nazvaný podle prvního hebrejského slova. Haftara (doslova „závěr“) je čtení z dalších částí Tanachu (Staré smlouvy), které vychází z u nás běžné aškenázské tradice. Datum se vztahuje vždy k šabat - sobotě, kdy se daný text čte v synagogách. Šabat stejně jako všechny svátky však začínají již v předvečer uvedeného dne.

Některé internetové adresy pro studium Tóry: The Tanach Study Center (Menachem Leibtag): www.tanach.org, Project Genesis (mnoho různých autorů): www.torah.org, Mesiánské výklady – The First Fruits of Zion: <http://ffoz.org/TorahClub>

Výklady, které v rámci cyklu „Štorm života“ zpracovává Mojmír Kallus, si můžete objednat v elektronické formě na adrese: Alena Navrátilová, e-mail: sosna7@volny.cz.

do diáře

AKCE ICEJ:

ŽIDOVSKÉ SVÁTKY:

- 6. – 14. 12. 2015** Chanuka (Svátek zasvěcení)
25. 1. 2016 Tu bi-švat (Nový rok stromů)
24. 3. 2016 Purim (Esteřin půst 23. 3.)
23. – 30. 4. 2016 Pesach

Tučným písmem jsou vyznačeny svátky přímo ustanovené v Bibli, obyčejným písmem svátky vztahující se k událostem v Bibli zmíněným a kurzívou svátky starší (talmudické) či novější (izraelské) židovské tradice.

Svátky začínají vždy v předvečer uvedeného dne. Přehledný židovský kalendář pro kterýkoli rok naleznete (v angličtině) na <http://www.hebcal.com/hebcal/>

- 24. 1. 2016** Izrael a my Brno, Žerotínovo nám. 6, 15,00 hod
14. 2., 28. 2. a 13. 3. Chaverut – Přátelství, Valašské Meziříčí
17. 4. 2016 Kulturou proti antisemitismu, Praha
5. 5. 2016 Pochod živých, Osvětim
11. – 21. 7. 2016 Letní kemp pro mládež v Galileji
7. – 14. 8. 2016 Vrba-Wetzler Memorial: pochod z Osvětimi do Žiliny, konference v Žilině

k modlitbám

NÁMĚTY K MODLITBÁM – PODZIM 2015

Za Izrael

Modlete se za současnou vlnu přistěhovalectví do Izraele, zejména z Francie, Ukrajiny, Indie a Etiopie: Jer 31:10, Ez 36:24, Zach 10:8

Modlete se za ducha pokání a spásu pro Izrael: Sk 2:16-21, Zach 12:10, Řím 11:26-27

Modlete se podle Žalmu 122:6 – vyprošujte pokoj pro Jeruzalém

Za Evropu

Modlete se za situaci v západní Evropě, zejména ve Francii a Belgii po teroristických útocích islámského státu v Paříži.

Modlete se za šíření evangelia, které má moc změnit lidská srdce, i za naději a povzbuzení zmateným a zarmouceným: 2 Pa 7:14, Lk 13:1-5, Sk 3:19, Řím 1:16-17

Modlete se za to, aby snaha Evropské komise označovat židovské výrobky byla zmařena: Gen 12:3, Př 23:23, 24:23

Za práci ICEJ

Modlete se, aby rozdávatí humanitární pomoci při příležitosti svátku Chanuka a Vánoc přineslo pozhřebání potřebným mezi Židy i Araby: Sk 20:35, Mt 25:35-36, Mt 5:16

Modlete se za nové projekty chystané v roce 2016: aby přinesly účastníkům pozhřebání, za potřebné finance a Boží vedení pro organizátory

Modlete se za ochranu životů a zdraví pracovníků ICEJ a jejich rodin

ICEJ se stěhuje!

Od 15. 1. 2016

budeme k zastížení na nové adrese:

Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

telefonní a emailové spojení zůstává nezměněno

Jak nás můžete podpořit

Naše práce je financována z dobrovolných příspěvků a darů. Zveme vás, abyste se připojili k naší celosvětové službě a stali se podporujícími členy ICEJ.

V České republice

Členský příspěvek na rok 2015 je stanoven na 500 Kč a v této ceně je obsaženo zaslání časopisu Slovo z Jeruzaléma po celý rok (čtyři čísla).

Pokyny pro zaslání příspěvků:

název účtu: Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém, Thoamyerova 800/5, 140 59 Praha 4 - Krč

č. ú. 3747 530 257/0100, Komerční banka Praha 2.

Specifický symbol: vaše členské číslo (je přidělováno po první platbě a naleznete je na obálce se zasílaným časopisem).

Variabilní symbol (VS): slouží k rozlišení účelu příspěvku či daru. Pro členský příspěvek uveďte číslo 113.

Úplný seznam aktuálně podporovaných projektů naleznete na stránce www.icej.cz/ceska_pobocka/jak_se_zapojit

Na Slovensku

Každému, kto nám v roku 2015 pošle členský príspevok vo výške aspoň 20 euro, budeme zasielať časopis Slovo z Jeruzalema. Pre členský príspevok na rok 2014 použite VS 106.

Pokyny pre zasielanie príspevkov:

č. účtu: 1297160551/0200, VÚB Bratislava

Špecifický symbol: vaše členské číslo nájdete na adresnom štítku obálky alebo vám ho zašleme požiadanim na info@icej.sk

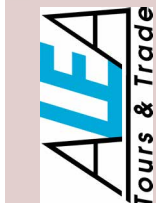
Variabilný symbol: pomôže vám odlišiť rôzny účel darov, ich zoznam nájdete na www.icej.sk/article/podpora.

ICEJ Slovensko, Ševčenkova 9, 851 01 Bratislava, www.icej.sk, www.facebook.com/ICEJSlovakia

INZERUJTE U NÁS!

KONTAKT:

icej@ecn.cz, tel.: 272732636

Ekumenická mise KKL do Izraele

24. - 31. 1. 2016 (neděle-neděle)

info: zosa@email.cz

Naladte si programy vysílané přímo z Jeruzaléma:

GOD TV

Globální křesťanská televizní stanice GOD TV vysílá pravidelně každý týden 30minutový program ICEJ „Slovo z Jeruzaléma“. Tento pořad produkovaný týmem Mezinárodního křesťanského velvyslanectví v Jeruzalémě obsahuje biblické zamyšlení a zajímavosti z izraelské země. Program je vysílán v angličtině. Konkrétní vysílací časy i záznamy odvysílaných pořadů najdete na www.god.tv.

DAYSTAR

Televizní pořad ICEJ REPORT se vysílá každou neděli v 12:30 SEČ v rámci programu „Israel Now News“ na stanici Daystar TV, www.daystar.com.

FRONTPAGE JERUSALEM

ICEJ produkuje každý týden rovněž rozhlasový pořad v angličtině, který lze pod názvem Frontpage Jerusalem poslouchat na www.frontpagejerusalem.com.

IZRAEL A MY

aktuální dění (nejen) na Blízkém východě

Brno – sál Břetislava Bakaly | Žerotínovo náměstí 6
neděle 24. ledna 2016 od 15.00 hodin

Zveme vás na tradiční veřejné přednáškové a diskusní setkání. Tato akce je pořádána každoročně při příležitosti **Dne památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti**. Cílem akce je upozornit na nebezpečí novodobého antisemitismu a podpořit dobré vztahy s Izraelem.

Programu se zúčastní velvyslanec Státu Izrael v ČR J. E. **Gary Koren**, politik, publicista, ředitel Občanského institutu **Roman Joch**, zástupci **Židovské obce v Brně** a **ICEJ ČR**. Moderuje **Petr Brod**.

Akci pořádá brněnská pobočka Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém ve spolupráci se Židovskou obcí v Brně.

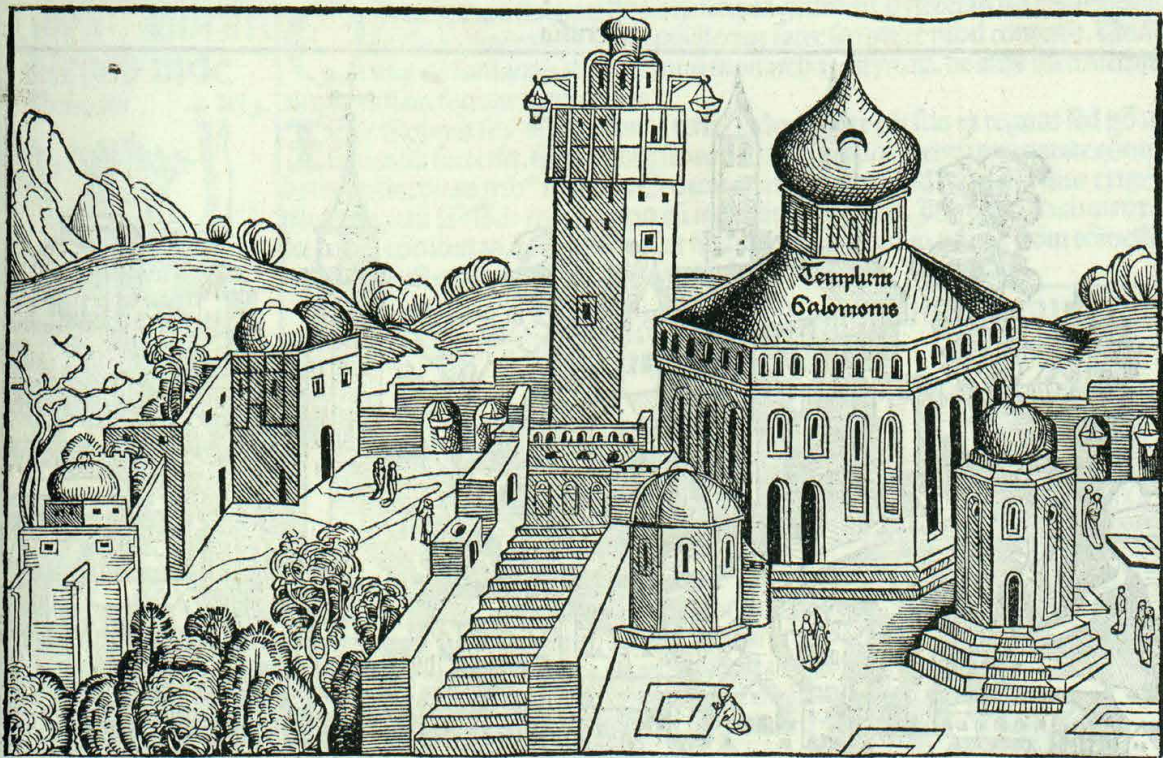

ŽIDOVSKÁ
OBEC
BRNO

www.icej.cz

B | R | N | O

Linea pontificū
Sadoch filius achitob

Sadoch summus sacerdos in principio regni Salomonis sedere cepit. Hic fuit in numero pontificum octo annis.
Achimaas filius Sadoch

Achimaas non summus hebreorum sacerdos clarus fuit. et maxima in veneratioe apud iudeos habitus est.

Achias ppheta

Achias silonites ppha p̄dixit hieroboā q̄d esset regitur sup. x. tribus isrl. Hic hieroboā decē scilicet furas pallij ab Achia ppha accipies et in egiptū fugies. mortuo Salomōe a decē tribubus electus i reges Vitulos aureos cōstatiles in dant neptali posuit ydolatra pessimū effecus. peccare fecit isrl pplm ad ydolatriā iducēdo. Un̄ totū ppli isrl destructio secuta ē.
Semetas ppha compescuit Roboā ne pugnaret cōtra hieroboā. et scripsit eorū regū gesta. Hic etias pphavit qm̄ Sefac rex egipti diuersa mala fecit i terra iuda anno ses quinto roboam.

Semetas

Abdo ppheta

Abdo ppheta dū re uerteret i hierosolmā i via a leone iterfectus ē.

Linea regū israel
Hieroboam
Hieroboam rex israhelitarū regis sc̄do an̄o Asa regis iude et fecit malū sic pater ei. Et pensit euz baassa et reguit p eos sc̄dm pphetiā Achie pphete.
Baasa ppha hic ppha fuit cōtra vitulos aureos et manū hieroboā aruit. dū re uerteret i hierosolmā i via a leone iterfectus ē.
Baasa rex israhelitarū rex fecit malū corā dño ambulādo in oibus pctis hieroboā nec audiuit dñi pphetas ad eū missus f̄ occidit eū et ipse a chreōe pep̄t.
Bela baase regis filius dñr̄ regū isrl illū interfecit ei seruus Zambri cū omni domo patris sui vsqz mingentem ad parietem sc̄dm prophete dictum.

Linea regū israel
Hieroboam

Madab

Baasa

Bela

Autor: Schedel, Hartmann, 1440-1514
 Titul: Templum Salomonis [cartographic material]
 Tisk: [Norimberk] : [Anton Koberger], [1493].
 Velikost: 140x223 mm
 Poznámka: 1. Přibližné vyobrazení Skalního dómu s nápisem „Templum Salomois“, imaginární minaret a část Jeruzaléma
 2. Schedel, Hartmann. Liber cronicarum. Nuernberg. Anton Koberger, 1493. Fol.XLVIII. Illustrace a mapy vyryl do dřeva Michael Wohlgemut.